

Arrest

nr. 238 049 van 7 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2020.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2020 waaruit blijkt dat de partijen op een latere datum worden opgeroepen.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juli 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HAUQUIER loco advocaat F. GELEYN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 10 september 2017 en heeft zich vluchteling verklaard op 20 september 2017.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 7 september 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 16 mei 2019.

1.3. Op 12 juli 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, A.(...) A.(...), bent een Palestijnse inwoner van Gaza. U bent een soennitische moslim en geboren op 6 juni 1965. U bent officieel gehuwd met S.(...) A.(...). Jullie hebben samen zeven kinderen van wie er vijf in Gaza wonen. Twee van uw kinderen, namelijk F.(...) A.(...) en A.(...) A.(...) zijn bij u in België. Buiten uw echtgenote S.(...) hebt u een tweede vrouw in Gaza genaamd M.(...) S.(...).

U hebt in 2011 uw doctoraat behaald in de Islamitische Studies in Egypte. In Gaza werkte u sinds 2004 als voorzitter van de vereniging “Yanabee” die weduwen en de bejaarde mensen hielp. Elke dag gaf u les in in totaal meer dan 25 moskeeën in Gaza en dit sinds twintig jaar. Daarenboven preekte u elke vrijdag na het vrijdaggebed in verschillende moskeeën. Nu en dan werkte u ook als vastgoedmakelaar in Gaza bij een vriend van u. Tot slot trad u op als bemiddelaar bij conflicten, bv. bij ruzies binnen het koppel.

Als prediker maakte u vaak uw anti-Hamasstandpunt bekend. U veroordeelde de slechte daden van Hamas en pleitte voor een verzoening met Israël. Hierom werd u op verschillende manieren gevisieerd door Hamas. In 2011-2012 werd uw vereniging een keer doorgelicht door Hamas. Ze wilden immers dat u de helft van de donaties die u kreeg voor uw vereniging aan hen afstond en ze dreigden ermee uw vereniging te ontbinden als u dat niet deed. U gaf echter geen geld aan Hamas en Hamas vond uiteindelijk toch geen excuus om uw vereniging te kunnen ontbinden. U ging dus verder met uw activiteiten voor de vereniging, die nog steeds bestaat in Gaza.

U werd sinds 2011 tot aan uw vertrek meermaals telefonisch bedreigd door mensen die u niet kende. Het kwam geregeld voor, soms een keer per week, een keer per maand of om de twee maand. Na elke telefonische bedreiging bleef u een paar dagen thuis of bij uw tweede vrouw en kwam u pas daarna terug naar buiten. Hamas stuurde ook meermaals jongens naar uw huis om u te bedreigen. U werd ook een keer in de moskee waar u predikte mondeling bedreigd door een andere imam. Uw huis werd ook een keer beschoten toen u binnenshuis was. In 2012 werd uw woning ook nog in brand gestoken, u vermoedt dat Hamas hiermee te maken had. In december 2016 gaf u net als alle andere vrijdagen een preek in de moskee. Daar werd u door een jongen benaderd die u zei dat u voorzichtig moest zijn. U wist dat die jongen gestuurd was door Hamas. Dezelfde avond werd er op uw auto geschoten door gemaskerde mannen. U zat samen met uw vrouw in de auto en jullie konden net op tijd weggrijpen. De volgende dag werd u opgebeld door een onbekende persoon die u zei dat u geluk had gehad en dat u de volgende keer een kogel in uw hoofd zou krijgen. Hierop ging uw gezondheid achteruit. U werd in het ziekenhuis opgenomen. De dokters adviseerden u om naar Egypte te gaan voor uw behandeling. De volgende maanden hebt u drie à vier keer geprobeerd om naar Egypte te kunnen gaan. U werd echter telkens tegengehouden aan de grens en teruggestuurd naar Rafah. Uiteindelijk kwam u in contact met iemand die in Spanje woont. Door zijn contacten en nadat u geld betaalde, werd er voor u, voor uw vrouw en twee minderjarige kinderen F.(...) en A.(...) een visum kort verblijf geregeld voor Spanje. Vervolgens hebben jullie op 7 maart 2017 Gaza verlaten via de grenspost Rafah. Jullie namen een vliegtuig van Cairo en kwamen in Spanje aan waar jullie zes maand lang verbleven. U werd daar geopereerd aan uw hart en werkte verder in een Islamitisch Centrum. Jullie hebben daar geen verzoek ingediend om internationale bescherming en kwamen op 10 september 2017 naar België om hier jullie verzoek om internationale bescherming te doen.

Na jullie vertrek uit Gaza werd uw huis twee à drie keer binnengevallen door Hamasleden die naar u vroegen. Twee à drie maand na uw vertrek, werden uw twee zonen K.(...) en M.(...) gearresteerd door Hamas omdat ze voor de deur van jullie huis zaten waardoor Hamas dacht dat ze hen bespioneerden. K.(...) is na negen maand vrijgelaten en woont nu terug thuis. M.(...) is nog steeds onder arrest. Uzelf vreest bij terugkeer vermoord te worden door Hamas.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u samen met uw echtgenote de volgende documenten neer: uw paspoort, het paspoort van uw echtgenote en van uw zoon, de kopie van het paspoort van uw dochter, uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw echtgenote, de kopie van de UNRWA-registratiekaart van uw echtgenote, de kopie van jullie huwelijksakte, drie

elektriciteitsfacturen uit Gaza, een brochure van uw vereniging, kopie van een schadeattest van uw huis, kopie van een document uitgereikt door Fatah die uw problemen bevestigen, en een kopie van een document dat de aanhouding van uw zoon K.(...) attesteert.

De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nam initieel een beslissing 26 quater in uw verzoek aangezien u het Europese grondgebied via Spanje binnenkwam met een visum kort verblijf. In Spanje had u ook vingerafdrukken gegeven. De Spaanse autoriteiten gingen akkoord met deze overdracht. U gaf hier echter geen gevolg aan, waarna beslist werd dat België voor uw verzoek om internationale bescherming verantwoordelijk is.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw medische stukken blijkt immers dat u slecht te been bent. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u in een lokaal gehoord dat dichtbij de lift en ingang lag.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u noch de status van vluchteling, noch de status van subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

Hoewel u beweerde dat u sinds 2011 geregeld en op verschillende manieren met de dood werd bedreigd door Hamas, blijkt tevens uit uw verklaringen dat u toch nog de mogelijkheid had om elke dag les te geven en elke dag te prediken in moskeeën van Hamas. U ging naar circa 25 verschillende moskeeën als prediker en als lesgever. U verklaarde zelf dat Hamas alle moskeeën in Gaza zelf controleerde en dat er geen moskeeën meer zijn die tot Fatah behoren. De moskeeën in Gaza zouden ofwel tot Hamas ofwel tot Tablik Aldawa of tot Jihadi Islami behoren. Uzelf ging naar alle soorten moskeeën (CGVS, p. 6-7). Deze verklaringen zijn in schril contrast met uw bewering lastiggevallen te zijn door Hamas omwille van uw preken tegen hun beleid. Indien Hamas last had van u en u wilde stoppen, hadden ze dit namelijk gemakkelijk kunnen verwezenlijken door u de toegang te ontfangen tot hun moskeeën. Dat dit al 25 jaar niet is gebeurd, is een element dat de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen met Hamas zwaar ondermijnt.

Eén van de bedreigingsfeiten die u aanhaalde dateert van 2011-2012. Toen werd uw vereniging door de interne veiligheidsdienst van Hamas doorgelicht. Hamas vroeg u om de helft van de donaties die u kreeg voor uw vereniging aan hen af te staan omwille van de financiële problemen die ze hadden als gevolg van de blokkade. U ging hier echter niet mee akkoord. U hebt uitgelegd dat uw donoren dat niet zouden aanvaarden. Vervolgens hebben Hamasleden ermee gedreigd om uw vereniging te ontbinden. Daarop antwoordde u dat ze dat mochten doen indien uw vereniging niet in orde was. Ze vonden echter geen reden om uw vereniging te sluiten waardoor u verder deed met uw activiteiten tot aan uw vertrek (CGVS, p. 18). Deze vereniging bestaat nog steeds in Gaza (CGVS, p. 12). Dit incident toont ook aan dat Hamas niet van plan was en niet van plan is om u verder te vervolgen. Indien Hamas die intentie had, zouden ze wel manieren hebben gevonden om u lastig te vallen, hetzij via uw activiteiten als prediker, hetzij via uw hulpvereniging. Gezien het beeld dat u schetst van Hamas als een autoriteit die niets geeft om de wetten en die zomaar mensen aanhoudt en doodfoltert, zou dat de verwachte actie zijn van Hamas. Dat u dus toch nog verder mocht werken met uw vereniging, is een belangrijk teken dat Hamas u niet viseert.

Nog een ander element dat uw voorgehouden problemen met Hamas tegenspreekt, is het feit dat u op legale wijze Gaza mocht verlaten via de grenspost Rafah die bewaakt werd door Hamas zelf. U was in bezit van uw paspoort en identiteitskaart, evenals uw echtgenote, uw zoon en uw dochter. Als Hamas u in de gaten hield en vervolgens uw vertrek wilde tegenhouden, hadden ze dat aldus makkelijk kunnen bereiken aan de grens. U kon echter zonder enig probleem vertrekken naar Egypte. Er dient opgemerkt

te worden dat u voordien ook vaak naar het buitenland ging via dezelfde grenspost vergezeld van uw echtgenote S.(...) A.(...). Uit uw verklaringen alsook uit de stempels op uw paspoort blijkt dat u wel twee keer werd tegengehouden, namelijk op 4 juli 2016 en op 19 december 2016. Deze stempels lieten echter zien dat u niet aan de Palestijnse grenspost Rafah maar wel aan de Egyptische grenspost werd tegengehouden, dus niet door Hamas of de Palestijnse Autoriteit maar wel door de Egyptische grensautoriteit. U werd bijgevolg teruggestuurd naar de Palestijnse grenspost Rafah.

In de laatste jaren hebt u meermaals gereisd naar verschillende landen, onder meer naar Turkije, Jordanië, Arabische Emiraten, China, Maleisië en Saudi-Arabië. In uw paspoort kan gelezen worden dat u 20 juni 2015 naar Turkije ging op basis van een visum kort verblijf samen met uw echtgenote. Daar verzamelde u immers donaties voor uw vereniging van Turkse zakenmannen (CGVS, p. 10). Jullie verlieten Turkije op 9 juli 2015 via de luchthaven. Op 10 juli 2015 kwamen jullie aan in Jordanië waar jullie tot 16 augustus 2015 bleven. De reden waarom jullie naar Jordanië gingen was omdat de neef van uw echtgenote daar woonde en jullie daarnaartoe had uitgenodigd. Na deze reis keerden jullie weer terug naar Gaza. Uw gedrag is opmerkelijk. U verklaarde immers meermaals dat u sinds 2011 bedreigd werd door Hamas en dat deze bedreigingen sinds 2014 intensiever werden en dat u uw reis uit Gaza al sinds 2015 aan het voorbereiden was maar dat het u niet lukte. Het mag dan ook verbazen dat u op het moment dat u de mogelijkheid had om niet meer terug te keren naar Gaza, geen gebruik maakte van die mogelijkheid. U kon immers ook ervoor kiezen om uw reis naar Europa vanuit Turkije verder te zetten of uw verblijf in Turkije te proberen te legaliseren. U besloot echter om toch naar Gaza terug te keren. U gevraagd waarom, antwoordde u dat u toen bang was door de verhalen van mensen die onderweg naar Europa omkwamen. Op dezelfde vraag antwoordde uw vrouw echter dat ze toen zelf weigerde om te vluchten omdat jullie dochter in Gaza toen zwanger was (CGVS, Notities van de echtgenote, p. 7). U gevraagd waarom u niet verder in Turkije bleef, haalde u aan dat Turkije u niet beviel omdat Turkse zakenmannen vroegen of u van Hamas was. Toen u zei dat u dat niet was, weigerden ze geld te geven voor uw vereniging (CGVS, p. 10). Dat u deze korte gesprekken met Turkse zakenmannen als reden aanhaalt om toch terug naar uw land te keren, waar u immers al meermaals met de dood werd bedreigd, kan niet overtuigen. Uw gedrag, alsook uw verklaringen en die van uw echtgenote spreken jullie vrees voor Hamas erg tegen.

Dat u geen gegronde vrees bij terugkeer koestert, werd ook duidelijk door uw gedrag in Europa. U verklaarde dat u al lang probeerde Gaza te verlaten en dat het u niet lukte, behalve deze laatste keer naar Spanje. Een kennis heeft u geholpen voor jullie visa en hij heeft voor u ook werk gevonden bij een Islamitisch Centrum in Spanje. U kreeg daar ook medische zorgen. U werd daar ook zelfs geopereerd. Jullie bleven daar in totaal zes maanden maar dienden er geen verzoek om internationale bescherming in. Gevraagd waarom, antwoordde u dat u nooit van plan was om internationale bescherming aan te vragen in Spanje omdat u hoorde dat de economische situatie daar niet goed was. U was van plan om naar een Scandinavisch land te gaan, meer specifiek Noorwegen. Na overleg met mensen die Noorwegen kennen, veranderde u echter van gedacht. Er werd u immers gezegd dat u daar geen kans zou maken op internationale bescherming. In plaats daarvan kozen jullie België. Op dezelfde vraag waarom jullie in Spanje geen internationale bescherming aanvroegen, antwoordde uw vrouw echter eerst dat ze niet wist waarom. Ze voegde eraan toe dat het in België beter is dan Spanje. Daaraan voegde ze al lachend toe dat het ook omwille van racisme is. Gevraagd wat ze hiermee bedoelde, antwoordde ze dat een Spaanse vrouw niet naast haar wilde zitten op de bus (CGVS, Notities van de echtgenote, p. 4). Deze redenen worden niet als substantieel beschouwd. Bovendien haalde uzelf het racisme in Spanje niet aan als reden om daar geen internationale bescherming aan te vragen in Spanje, en bovendien had u wel werk gevonden in Spanje als prediker in een islamitisch centrum waardoor uw andere reden vervalst. U verklaarde eerder op de DVZ overigens dat u niet terug wilde gaan naar Spanje omdat u daar bedreigd werd door Islamitische Staat omdat u de aanslagen in Madrid had veroorzaakt (Verklaring DVZ, vraag 33). U maakte van deze bedreigingen echter geen melding van op het CGVS toen u dezelfde vraag gesteld werd. Aldus kunnen deze geenszins beschouwd worden als geldige redenen waarom iemand die op de vlucht is geslagen en die zich zes maand lang in een Europees land bevindt waar hij medische zorgen krijgt en waar hij werkt, daar geen internationale bescherming aanvraagt. Dat u deze kans niet greep en verder reisde zonder beroep te doen op de mogelijkheid tot het vragen van internationale bescherming in Spanje, ondermijnt uw vrees voor terugkeer naar Gaza in ernstige mate.

Bijkomend dient te worden gewezen op enkele tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van u en van uw vrouw, evenals op uw vage verklaringen betreffende de specifieke bedreigingen door Hamas. U haalde aan dat Hamas u een keer thuis heeft aangevallen. Ze zouden op uw huis geschoten hebben toen u thuis was. U gevraagd wanneer dat incident is gebeurd, kon u echter geen duidelijk antwoord

geven. U verklaarde dat het in dezelfde periode van dreigementen voorviel. Gevraagd welke specifieke dreigementen, vermits u aanhaalde dat u al sinds 2011 bedreigd werd door Hamas, antwoordde u niet op de vraag. U verklaarde dat u altijd actief was als er gebeurtenissen waren door Hamas. Gevraagd hoe dat incident gebeurde, antwoordde u: "Ik weet niet. Het huis werd beschoten toen we binnen zaten" (CGVS, p. 19). Op dezelfde vraag antwoordde uw vrouw echter dat uw huis drie à vier keer werd beschoten. Toen ze geconfronteerd werd met uw verklaring dat dit maar één keer was gebeurd, paste ze haar antwoord aan. Ze verklaarde ineens ook dat het maar één keer voorkwam maar dat er toen drie à vier schoten gelost werden. Uit de lezing van haar verklaringen kan echter afgeleid worden dat ze duidelijk naar drie à vier verschillende schietincidenten verwees. Zo zei ze: "Het huis werd beschoten als hij in de buurt passeerde vooral als ze de auto van mijn man zagen" "Die kogels raakten soms de ramen of de lakens, dekens" (CGVS, p. 5). Deze tegenstrijdigheden evenals uw vage verklaringen over een dergelijk belangrijk incident dat u trof, zijn opmerkelijk en ondermijnen de geloofwaardigheid van deze dreigingsfeiten.

U legde ook vage verklaringen neer betreffende het verdere verloop van uw problemen in Gaza na uw vertrek. U verklaarde dat Hamas na uw vertrek twee à drie keer bij u thuis is binnengevallen. U weet echter niet wanneer deze invallen voorvielen (CGVS, p. 13). Verdere informatie daarover hebt u ook niet. Uw echtgenote kon evenmin details aanreiken over deze invallen. Ze bleef herhalen dat Hamas blijft langskomen en blijft naar jullie vragen. Ze wist evenmin wanneer Hamas voor het laatst is gekomen (CGVS Notities van de echtgenote, p. 3). Ook over uw twee zonen die opgesloten zouden zijn na uw vertrek, weet u weinig. Op de vraag waarom M.(...) opgesloten werd, antwoordde u: "Ik weet het niet waarom. Ik ken het probleem niet. Ze geven geen info" (CGVS, p. 14). Er kan nochtans verwacht worden van u dat u zich informeert naar deze feiten, temeer omdat uw kinderen daar nog altijd lastiggevallen worden door Hamas die als doel zou hebben u te intimideren, en gezien u met uw kinderen in contact bent.

Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

De door u en door uw echtgenote neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uw paspoort, haar paspoort, het paspoort van uw zoon, de kopie van het paspoort van uw dochter, uw identiteitskaart en die van uw echtgenote bewijzen allemaal jullie nationaliteit en herkomst uit Gaza, waaraan niet wordt getwijfeld. De UNRWA-kaart van uw vrouw bewijst dat ze bij UNRWA geregistreerd is, hoewel ze weinig hulp kreeg van UNRWA omdat ze met u, dus met een burger, is getrouwd (CGVS, p. 5; CGVS Notities van de echtgenote, p. 4). Jullie huwelijksakte bewijst jullie burgerlijke staat, waaraan evenmin wordt getwijfeld. De brochure van uw vereniging bewijst dat deze vereniging bestaat en dat u daar een rol in had. Dit wordt echter ook niet betwist. De drie elektriciteitsfacturen uit Gaza steunen uw herkomst uit Gaza. Het attest van schade dat u neerlegde geeft louter aan dat er in uw huis brand was op 14 april 2012 waardoor de brandweer moest ingrijpen. Er is aldus geen verwijzing naar de oorzaak evenmin staat erin vermeld of de brand opzettelijk werd gesticht of niet. Het document dat afgegeven is door Fatah en dat uw problemen moet bewijzen met Hamas betreft een gesolliciteerd document waaraan geen objectieve bewijswaarde verleend kan worden. Bovendien komt de inhoud ervan niet overeen met uw verklaringen. U verklaarde dat het document te maken had met het incident van 2016 waarbij u beschoten werd door Hamas. Dit document verwijst echter niet specifiek daarnaar. Hierop wordt enkel vaagweg vermeld dat u en uw echtgenote tegen Hamas waren en dat Hamas jullie daarom probeerde te vermoorden (document nr. 12). U legde ook een kopie neer van een document dat zou bewijzen dat uw zoon K.(...) aangehouden werd door Hamas. Op dat document vermeldt het Ministerie van Binnenlandse Zaken dat K.(...) aangehouden is bij hen sinds 11 maart 2018. Dit document heeft echter geen objectieve bewijswaarde vermits het niet gepaard gaat met geloofwaardige verklaringen. De informatie daarop vermeld spreekt uw verklaringen ook tegen. U verklaarde immers dat uw zonen drie é vier maand na jullie vertrek uit Gaza (in maart 2017) aangehouden werden (CGVS, p. 14). Dit document geeft echter aan dat uw zoon K.(...) pas op 11 maart 2018, dus een jaar na uw vertrek, werd aangehouden. Verder betreft dit document een kopie. Fotokopies hebben weinig bewijswaarde gezien ze makkelijk via allerlei knip- en plakwerk kunnen gefabriceerd worden.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiële sector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van **zeer uitzonderlijke omstandigheden** waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering **klemmend** zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). **U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.** Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is. U heeft twee huizen in Gaza en ook nog stukken grond (CGVS, p. 3). Zowel u als uw vrouw verklaarden dat jullie het goed hadden, dat jullie niet naar België zijn gekomen omwille van armoede (CGVS Notities van de echtgenote, p. 4). Bovendien hebt u kinderen die werken. Uzelf had ook altijd werk in Gaza. Jullie hebben ook familieleden in het buitenland die jullie in geval van nood kunnen bijstaan (CGVS, p. 7-8). U had ook toegang tot medische zorg in Gaza. U ging naar dokters en u was in staat om uw medicatie te kopen. U behoort aldus tot een hogere klasse in Gaza die werk heeft, die een auto heeft en die zich kan veroorloven vaak naar het buitenland te gaan.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

*Uit de beschikbare informatie (zie de **COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 31 mei 2019** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20190607.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair operatie "Operatie Beschermde Rand" startte. Meer recent, in maart en mei 2019, werd langeafstandsraketten afgevuurd op Israëlisch grondgebied. Deze werden beantwoord door Israëlische bombardementen waarbij doelwitten die een band hebben met Hamas en IS gevisieerd werden. Tijdens de escalatie van het geweld in maart en mei 2019 veroorzaakten de Israëlische luchtaanvallen, hoewel zeer intens, weinig burgerslachtoffers. Sinds 6 mei 2019 is er een staakt-het-vuren van kracht.*

Anno 2018- 2019 werden Palestijnen hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de verslagperiode gedood (60-80%) of verwond (80-98%) werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot kwamen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook in eind maart en begin mei 2019 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij hoofdzakelijk burgerslachtoffers langs Palestijnse zijde gevallen zijn, is er actueel geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Uw gezondheidssituatie verhoogt het risico echter niet. Uw gezondheidssituatie is immers niet meer zoals voordien. Ondertussen werd u geopereerd aan uw hart waardoor u zich ook beter voelt (CGVS p. 10; 15). U bent overigens ook in staat om taalcurssussen te volgen en om te reizen.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een

gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoonst. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van een eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de informatie in uw administratieve dossier vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren.

De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Het doelwit van deze aanslagen zijn de in de regio aanwezige politie en het leger. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berymbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook

burgerslachtoffers te betreuen. Uit de beschikbare informatie (cf. de COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 25 maart 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") komt echter duidelijk naar voren dat **Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.**

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinaï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinaï 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinaï te elimineren. Deze operatie heeft een belangrijke impact gehad op het dagelijks leven en de bewegingsvrijheid van de Egyptenaren in het noorden van Sinaï. Sinds augustus 2018 is er sprake van een afname van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er wordt melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz.

Er is in de Sinaï te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinaï. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinaï, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit

dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijk ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Cairo, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Cairo of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, §4, 48/6, 48/7, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het algemeen beginsel van voorzichtigheid en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen).

In hoofddorde vraagt verzoeker om de erkenning van de vluchtelingenstatus. Hij richt zich tegen de motieven van de bestreden beslissing waar wordt geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden aanhoudende problemen met Hamas omwille van zijn activiteiten als prediker en formuleert zijn verweer als volgt:

“1.1. Wat betreft de redenen waarom verzoekende partij haar land van oorsprong heeft ontvlucht

1.1.1 Met betrekking tot de problemen met Hamas

De tegenpartij is de mening toegedaan dat de geloofwaardigheid van de problemen van verzoekende partij in sterke mate ondermijnd wordt door het feit dat verzoekende partij de mogelijkheid had om elke dag les te geven en elke dag te prediken in moskeeën, ondanks het feit dat zij op verschillende manieren met de dood werd bedreigd door Hamas en dit vanaf 2011.

Verzoekende partij wenst hierover op te merken dat de controle van Hamas over de moskeeën slechts gedeeltelijk was en dat zij wel degelijk kritiek uitte over het algemeen beleid van Hamas. Zij werd

hierover op verscheidene momenten aangesproken en bedreigd, doch dit weerhield haar er niet van om haar mening te blijven prediken.

De controle van Hamas over de moskeeën reikt niet zo ver dat zij kunnen beslissen wie er al dan niet mag prediken.

Bovendien heeft verzoekende partij duidelijk verklaard dat zij predikte en lessen gaf op aanvraag van de mensen en dat zij dit geheel vrijwillig deed zonder hiervoor betaald te worden.

(...)

Voorts genoot verzoekende partij, als prediker een zeker aanzien, wat het aanzienlijk moeilijker maakte voor Hamas om haar tegen te houden zonder publiek gezichtsverlies te lijden of het volk tegen hen op te zetten.

1.1.2. Met betrekking tot de vereniging van verzoekende partij

Vervolgens stelt de tegenpartij dat verzoekende partij mocht verder werken met haar vereniging en dat dit een belangrijk teken is dat zij niet door Hamas gevisieerd werd.

Ter zake wenst verzoekende partij op te merken dat zij wel degelijk verklaard heeft dat de situatie met betrekking tot de vereniging veranderd was en dat de zaken niet goed gingen.

(...)

Bovendien heeft verzoekende partij verklaard dat zij tot eind 2016 betrokken was in die organisatie, maar daarna werd die overgenomen door ene Dr. W.(...) A.(...) K.(...).

Voorts wenst verzoekende partij op te merken dat de organisatie ondertussen de activiteiten heeft stopgezet.

Wat er ook van zij moet men aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel toe te kennen (...).

1.1.3. Met betrekking tot de wijze waarop verzoekende partij Gaza verlaten heeft

De tegenpartij stelt dat de voorgehouden problemen met Hamas worden tegengesproken door het feit dat verzoekende partij en de echtgenote op legale wijze Gaza mochten verlaten via de grenspost te Rafah.

Ter zake wenst verzoekende partij te wijzen op haar verklaringen, waar zij op verscheidene momenten aanhaalde dat het verlaten van Gaza niet zonder problemen verliep en er uiteindelijk een som geld moest betaald worden om iemand van Hamas om te kopen en hen door te laten.

(...)

De tegenpartij kan dus niet zonder meer gevolgd worden waar zij stelt dat verzoekende partij zonder problemen kon vertrekken naar Egypte.

1.1.4. Met betrekking tot de beslissing om terug te keren naar Gaza in 2015

De tegenpartij lijkt moeite te hebben met het feit dat verzoekende partij niet getracht heeft om in 2015 haar verblijf in Turkije te legaliseren of vanuit Turkije naar Europa te reizen en stelt dat de verklaringen van verzoekende partij en de echtgenote niet overeenkomen.

Ter zake wenst verzoekende partij op te merken dat de reden om terug te keren naar Gaza inderdaad tweeledig was, enerzijds omdat de overtocht via de zee te gevaarlijk was en als bijkomende reden omdat de dochter van verzoekende partij op dat moment zwanger was.

1.1.5. Met betrekking tot het beschieten van het huis van verzoekende partij

De tegenpartij stelt dat verzoekende partij verklaarde dat het huis één keer beschoten werd, terwijl de echtgenote van verzoekende partij het had over drie of vier verschillende incidenten.

Ter zake wenst verzoekende partij te verduidelijken dat het huis wel degelijk drie keer beschoten werd. Eénmaal toen zijzelf thuis was, een tweede keer toen de echtgenote van verzoekende partij alleen thuis was en een derde keer toen zij reeds weg waren. Zij werden door hun burens over deze laatste keer geïnformeerd.

1.1.6. Met betrekking tot de situatie van de twee zonen

De tegenpartij stelt dat verzoekende partij vage verklaringen aflegde over het verdere verloop van haar problemen in Gaza na haar vertrek en stelt meer bepaald dat zowel zij als de echtgenote weinig afweten van hun twee zonen die opgesloten werden na hun vertrek.

Voorts stelt de tegenpartij ook dat het document van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, waarin wordt gesteld dat K.(...) aangehouden werd door Hamas, geen bewijswaarde heeft vermits de informatie daarop de verklaringen van verzoekende partij tegenspreekt. Zo wordt er gesteld dat verzoekende partij verklaarde dat hun zonen drie à vier maand na hun vertrek uit Gaza aangehouden werden, terwijl het document aangeeft dat dit één jaar na hun vertrek gebeurde.

Verzoekende partij wenst te wijzen op de verklaringen van haar echtgenote alsook op haar eigen verklaringen, waarbij er wel degelijk uitgebreide informatie verstrekt werd.

(...)

Uit bovenstaande verklaringen blijkt niet alleen dat verzoekende partij en de echtgenote van verzoekende partij op de hoogte zijn van de reden waarom hun zonen werden opgesloten, maar ook informatie kunnen geven over de plaats waar ze werden opgesloten, hoe het met hen stelt, dat één van hen vrij werd gelaten, enzovoort.

Voorts blijkt ook duidelijk dat verzoekende partij getracht heeft om haar broer in te schakelen om de andere zoon vrij te krijgen via bemiddeling, maar tevergeefs.

De tegenpartij gaat ook volledig voorbij aan het feit dat verzoekende partij aanhaalde dat er sprake is van twee aanhoudingen, met name een eerste maal drie a vier maanden na het vertrek van verzoekende partij uit Gaza en een tweede maal een jaar na hun vertrek. Dit verklaart de datum vermeld op het document dat werd neergelegd.

De tegenpartij kan dus niet gevolgd worden waar zij van mening is dat verzoekende partij en diens echtgenote weinig weten over hun twee zonen die opgesloten werden en zich niet informeerden naar deze feiten.

Ten slotte wenst verzoekende partij op te merken dat de tegenpartij zich schromelijk vergist en haar antwoord op een vraag volledig uit de context haalt en poneert dat dit antwoord op een volledig andere vraag werd gegeven.

Zo stelt de tegenpartij: "Op de vraag waarom M.(...) opgesloten werd, antwoordde u: "ik weet het niet waarom. Ik ken het probleem niet. Ze geven geen info" (CGVS, p. 14)."

Doch, als men er het gehoorverslag van verzoekende partij op naleest merkt men het volgende op (gehoorverslag CGVS, p. 14):

"Waarom lieten ze Mohammad niet vrij? Ik weet het niet waarom. Ik ken het probleem niet. Ze geven geen info."

Het hoeft geen betoog dat deze (al dan niet bewuste) vergissing van de tegenpartij getuigt van een gebrekkige motivatie en een tekortkoming in de zorgvuldigheidsplicht die rust op de schouders van de tegenpartij. Het antwoord dat gegeven werd door verzoekende partij krijgt op die wijze immers een volledig andere connotatie. Men mag van een administratief orgaan, dat wel zéér ingrijpende beslissingen moet nemen over het leven van personen, verwachten dat men dit op een meer zorgvuldige wijze doet en dat men geen vragen bij antwoorden gaat verzinnen." Vervolgens geeft verzoeker een uiteenzetting aangaande het voordeel van de twijfel.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker betoogt vooreerst dat wegens de actuele humanitaire -en veiligheidssituatie in Gaza, de socio-economische en humanitaire situatie er zo mensonwaardig is dat de standaard van artikel 3 EVRM bereikt is en dat gesproken kan worden van dwingende omstandigheden onafhankelijk van de wil van de betrokken persoon om het UNRWA-mandaatgebied te verlaten. Bovendien kan aangetoond worden dat alle burgers van Gaza het slachtoffer zijn van vervolging in de zin van artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag. De humanitaire situatie in Gaza die al desastreus was als gevolg van de blokkade opgelegd door Israël, is aanzienlijk verslechterd sinds de operatie 'Protective edge', de vernietiging van de tunnels en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten. De VN kondigde in augustus 2012 aan dat Gaza in 2020 een onleefbare plaats zal worden. In een rapport gepubliceerd in juli 2017 evalueert de VN de situatie in Gaza en komt het tot de conclusie dat de socio-economische en humanitaire situatie er nog sneller dan verwacht op achteruit gaat. Er is zelfs sprake van "de-development". In 2017 en 2018 verslechterde de humanitaire situatie verder op significante wijze. De economie in Gaza staat ondertussen op instorten met belangrijke gevolgen voor de levensstandaard en de humanitaire situatie. Dit is het gevolg van de restricties opgelegd door Israël evenals van de verminderde humanitaire internationale hulp en verminderde transfers van de Palestijnse Autoriteit die de gevolgen van de opgelegde restricties in het verleden matigden. De verwachting is dat de sociaal-economische situatie er verder op zal achteruitgaan gezien de beslissing van Israël om de enige commerciële grens met Gaza te sluiten. Anno 2018 leeft 53% van de Gazanen onder de armoedegrens, de laatste 10 jaar is het BBP gedaald met 5,3%, ongeveer 1,3 miljoen Palestijnen in Gaza zijn voedselonzekeer en de werkloosheidsgraad bedraagt 54,9%. De Gazanen zijn in het algemeen sterk afhankelijk van humanitaire hulp. Het stijgende budgettekort van UNRWA zal een belangrijke impact hebben op de voorziening van elementaire gezondheidszorg, onderwijs en voedsel. De Gazastrook blijft bovendien lijden onder aanzienlijke stroomonderbrekingen. De toegang tot drinkbaar water is kritiek. Ook de gezondheidszorg in Gaza, voor zover deze al bestaande is, staat op instorten. Gazanen zijn daarom geheel afhankelijk van medische zorgen buiten Gaza. Israël is echter strenger geworden bij het toekennen van vergunningen en ook de medewerking van de Palestijnse Autoriteit voor het bekomen van deze vergunningen zou gebrekkig zijn. Dit kost mensenlevens. Het tekort aan infrastructuur en de financiële problemen van UNRWA hebben ook een impact op de kwaliteit van onderwijs. Fundamentele

basismensenrechten worden aan de Gazaanse burgerbevolking op systematische wijze ontnomen. Deze situatie maakt het onmogelijk een menswaardig bestaan te leiden en heeft een impact op het algemeen mentaal welzijn.

Vervolgens gaat verzoeker in op de veiligheidssituatie in Gaza. Hij wijst erop dat de burgerbevolking van Gaza het slachtoffer is geweest van drie grootschalige Israëlische militaire operaties, te weten: *Operation Cast Lead* in 2008, *Operation Pillar of Defense* in 2012 en *Operation Protective Edge* in 2014. Daarnaast vinden er op regelmatige basis Israëlische invallen en luchtaanvallen plaats waardoor Gazanen in een voortdurende toestand van geweld en onveiligheid leven. Hij benadrukt dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer volatiel blijft en verwijst in dit verband naar "*Country of Origin Information on the Situation in the Gaza Strip, Including on Restrictions on Exit and Return*" van UNHCR. In 2018 was er sprake van overmatig geweld door de *Israeli security forces* in de *Occupied Palestinian Territory* (inclusief Gaza), waarbij 299 Palestijnen gedood werden, waaronder 57 kinderen, en 28.878 gewonden vielen. Dat de situatie op elk ogenblik kan escaleren wordt aangetoond door de Israëlische luchtaanvallen van 25 en 26 maart 2019 op Hamasdoelwitten in Gaza. Met de luchtaanvallen reageert Israël op raketten afgevuurd vanuit Gaza waardoor een familie van zeven in Israël gewond raakte. Ondertussen werden tientallen luchtaanvallen uitgevoerd op verschillende doelwitten in Gaza waaronder op dichtbevolkte plaatsen, residentiële gebouwen en andere private- en publieke structuren. Tientallen burgers moesten hun woning evacueren, twee Palestijnse burgers raakte gewond, residentiële gebouwen werden vernietigd of aanpalende woningen beschadigd en verschillende burgers werden ontheemd. Bovendien werden de grensovergangen tussen Gaza en Israël door de Israëlische autoriteiten afgesloten tot nader order en is toegang tot de visserszone in Gaza verboden. Volgens Gisha, een Israëlische ngo, maken deze maatregelen een collectieve bestraffing van de Gazaanse burgerbevolking uit. Dat de situatie op elk moment kan escaleren wordt verder aangetoond door het tweewekelijks rapport van OCHA in verband met de periode 12 tot en met 25 maart 2019, waaruit verzoeker een passage citeert. De verschillende militaire operaties, waarbij cruciale civiele infrastructuur zoals onder andere ziekenhuizen, scholen, Gaza's enige elektriciteitscentrale werden vernietigd, hebben bijgedragen aan de huidige desastreuze socio-economische en humanitaire situatie in Gaza. Verzoeker wijst er voorts op dat de '*Grote Mars van de Terugkeer*' nog steeds plaatsvindt op vrijdag en dat tijdens deze protesten ook in de eerste maanden van 2019 nog demonstranten werden gedood en verwond. Sinds 30 maart 2018 staat de teller van Palestijnen die gedood werden in de Gazastrook op 280 en 16.105 gewonden. Op 13 april 2019 werd er een Palestijnse jonge man van 18 jaar doodgeschoten in het noordelijke Rafah district wegens het 'negeren' van een gebod om te stoppen aan een militair checkpoint. Verzoeker besluit dan ook dat het duidelijk is dat er wel degelijk sprake is van een uiterst volatiele situatie in de Gazastrook en dat deze veiligheidssituatie actueel nog steeds als problematisch aanschouwd dient te worden. Hij voegt hier nog aan toe dat de Gazanen bovendien leven onder het autoritair regime van Hamas dat bekend staat om zijn repressief regime en mensenrechtenschendingen op grote schaal. Volgens Human Rights Watch arresteert en foltert Hamas routinematig tegenstanders en personen die kritiek uiten op het regime. Niet enkel personen met een uitgesproken profiel zoals mensenrechtenactivisten, journalisten en Fatah-leden/sympathisanten worden vervolgd maar eveneens personen zonder specifiek profiel die zich bijvoorbeeld kritisch uitlaten op sociale media. Dit wordt mede aangetoond door de agressieve onderdrukking van de protesten georganiseerd onder de slogan "*We want to live*" die recent plaatsvonden in Gaza, aldus verzoeker, die ter staving van zijn betoog verwijst naar de rapporten "*Two authorities, one way, zero dissent*" van Human Rights Watch van oktober 2018 en "*Another brutal crackdown by Hamas in Gaza*" van Human Rights Watch van 20 maart 2018. Verzoeker wijst er ook op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onlangs nog oordeelde dat de actuele veiligheidssituatie in de Gazastrook dusdanig erg is en overging tot de erkenning van de vluchtelingenstatus van een Palestijn (cf. RvV 8 april 2019, nr. 219 546).

Verzoeker vervolgt zijn betoog, stellende dat in het onderzoek of de humanitaire of socio-economische omstandigheden een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaken in de zin van artikel 3 EVRM, het EHRM een onderscheid maakt tussen twee situaties. Wanneer de slechte humanitaire of socio-economische omstandigheden niet veroorzaakt worden door opzettelijke handelingen of nalatigheden van de publieke autoriteiten of niet-statelijke actoren, is er enkel sprake van een schending van artikel 3 EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden wanneer de humanitaire omstandigheden die pleiten tegen een verwijdering klemmend zijn. Dit is de redenering vooropgesteld in het arrest N.. In geval het risico op schadelijke socio-economische behandeling of schadelijke humanitaire omstandigheden veroorzaakt wordt door handelingen of nalatigheden van overheidsactoren of niet-overheidsactoren kunnen bepaalde levensomstandigheden wel gekwalificeerd worden als onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. In dat geval wordt de verantwoordelijkheid van de verdragsluitende staten inzake non-refoulement uitgebreid. Dit is de benadering gehanteerd in het arrest

MSS. In dit arrest besloot het EHRM een hogere beschermingsstandaard op te leggen aan verdragsstaten die tevens Europese lidstaten zijn omdat ze specifieke verbintenissen zijn aangegaan onder EU-wetgeving ten aanzien van een specifieke groep personen die door het Hof als kwetsbaar bestempeld werd en die volledig afhankelijk is van overheidssteun, namelijk asielzoekers. De draagwijdte van het arrest MSS beperkt zich echter niet tot het specifieke kader van EU-verplichtingen. In het arrest *Sufi & Elmi* stelt het Hof een reëel risico op schending van artikel 3 EVRM vast in toepassing van de MSS-benadering voor wat betreft de omstandigheden in de ontheemden- (of *Internally displaced persons*, IDP) en vluchtelingenkampen in Somalië en Kenia. De slechte humanitaire omstandigheden in de kampen zijn immers volgens het Hof hoofdzakelijk het gevolg van rechtstreekse en onrechtstreekse handelingen van de partijen in het conflict. Verzoeker merkt op dat Gaza net zoals de Westelijke Jordaanoever een door Israël bezet gebied is. Volgens het Internationaal humanitair recht is de bezettende macht, de Israëlische staat, verantwoordelijk voor het bieden van bescherming en diensten aan de bevolking beschermd onder internationaal humanitair recht, met name de Gazaanse burgerbevolking. Gaza wordt, sinds de machtsovername door Hamas in juni 2007, door Israël beschouwd als "vijandige entiteit". Israël intensifieerde hierop de reeds bestaande blokkade en sloot het gebied hermetisch af. De militaire acties en de blokkade van de Gazastrook opgelegd door Israël maakt volgens de VN een collectieve bestraffing uit van de volledige bevolking van Gaza omwille van politieke redenen, aldus verzoeker, die nog stelt dat de desastreuze humanitaire crisis in Gaza het resultaat is van een illegale blokkade opgelegd door Israël en weerkerende militaire acties gericht op de burgerbevolking met als doel de onderwerping, afschrikking en collectieve bestraffing van de Palestijnse burgers. De systematische schendingen van internationaal humanitair recht en fundamentele mensenrechten zijn het gevolg van intentionele acties van de Israëlische staat. De situatie verergert bovendien verder door de politieke verdeeldheid tussen Hamas en de Palestijnse Autoriteit. In april 2017 escaleerde de situatie met de door de Palestijnse Autoriteit ingevoerde maatregelen tegen de Gazastrook die een negatieve impact hebben op overheidstoelagen, elektriciteitsbevoorrading en de mogelijkheid van medische behandeling buiten Gaza. Hamas en de Palestijnse Autoriteit sloten, door bemiddeling van Egypte, op 12 oktober 2017 een verzoeningsakkoord waarbij de Palestijnse Autoriteit volledige controle kreeg over de Erez-, Kerem Shalom- en Rafah grensovergang. Dit leidde echter niet tot het terugdraaien van alle opgelegde restrictieve maatregelen, noch tot een verbetering van de humanitaire situatie. Integendeel, de opgelegde maatregelen blijven de toegang tot levensmiddelen voor veel Gazanen negatief beïnvloeden. Ondertussen staat het akkoord op losse schroeven omwille van substantiële meningsverschillen tussen beide partijen. Verzoeker besluit uit het voorgaande dat in het onderzoek naar de vraag of een verwijdering naar Gaza zou neerkomen op een mogelijke inbreuk van 3 EVRM de MSS benadering moet toegepast worden. Wanneer de persoon zich in precare levensomstandigheden bevindt kan de verwijdering een schending van artikel 3 EVRM inhouden. Dit is een situatie van extreme armoede gekenmerkt door de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften te voorzien in combinatie met kwetsbaarheid, het geringe vooruitzicht op verbetering van de situatie binnen een redelijke termijn, aangegane EU-verplichtingen en internationale verplichtingen en de eventuele omstandigheid dat de precare leefomstandigheden het cumulatief gevolg zijn van algemeen geweld of discriminatie. Verzoeker meent dat, indien een persoon verplicht wordt om terug te keren naar Gaza, alwaar men kan spreken van een onmenselijke of vernederende situatie, dit een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM. Een persoon in Gaza verkeert immers, in tegenstelling tot wat wordt gesteld in de bestreden beslissing, in de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Palestijnse vluchtelingen vormen bovendien op zich een bijzonder kwetsbare categorie doordat hun ontheemding bestendig is in hun statuut dat nooit echt oplost in een volwaardig burgerschap. Er is daarenboven geen sprake van enig vooruitzicht op verbetering van de situatie binnen een redelijke termijn. Dat de situatie in Gaza een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt in de zin van artikel 3 EVRM die gelijkgesteld kan worden met vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag werd overigens reeds bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV nr. 150 535 van 7 augustus 2015, RvV nr. 182 381 van 16 februari 2017, RvV nr. 190 280 van 31 juli 2017 en RvV nr. 206 073 van 27 juni 2018).

Vervolgens gaat verzoeker in op de mogelijkheid tot terugkeer naar Gaza. Hij betwist het oordeel van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat (1) het *in casu* niet relevant is of een terugkeer naar de Gazastrook mogelijk is, gezien het verzoek om internationale bescherming in het licht van artikel 1A, in plaats van artikel 1D, van het Vluchtelingenverdrag moet bekeken worden en (2) het op dit ogenblik hoe dan ook mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren. Vooreerst wenst verzoeker op te merken dat hij wel degelijk verklaringen heeft afgelegd waarin hij te kennen gaf dat hij in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Het feit dat verwerende partij de verklaringen als ongeloofwaardig afdoet, *quod non*, doet hieraan geen afbreuk. Door te stellen dat "(e)venmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond,

waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit" geeft verwerende partij volgens verzoeker blijk van het feit dat zij in casu gebruik maakt van een algemene, stereotiepe motivatie, die niet werd afgesteld op de individuele situatie van verzoeker, om haar beslissing te staven. Verwerende partij schendt dan ook in deze zin de op haar rustende motiveringsplicht, vermits het voor verzoeker niet duidelijk is op welke verklaringen verwerende partij zich baseert om te komen tot dergelijke motivatie. Vervolgens stelt verzoeker vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor de beoordeling van de (on)mogelijkheid om via de Rafah grensovergang terug te keren naar de Gazastrook baseert op objectieve landeninformatie weergegeven in de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 28 november 2018, geüpdatet op 28 februari 2019 en 25 maart 2019. Op basis van deze informatie acht verzoeker volgende elementen relevant bij het beoordelen of terugkeer naar Gaza via Rafah werkelijk praktisch en veilig mogelijk is:

- Voor terugkeer is een geldig Palestijns paspoort nodig dat volgens het Commissariaat-generaal gemakkelijk bekomen kan worden via de Palestijnse Missie in Brussel. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort. Het Commissariaat-generaal stelt dat, tenzij de persoon Hamas zelf op de hoogte brengt van de redenen voor zijn verblijf in België, er geen enkele reden is om aan te nemen dat het feit asiel te hebben gevraagd in België een hindernis vormt voor terugkeer naar Gaza.

De vraag stelt zich hoe Palestijnen aan de grens, die niet in het bezit zijn van de vereiste documenten en teruggedreven worden in toepassing van het Verdrag van Chicago met de verantwoordelijke luchtvaartmaatschappij naar het beginpunt van hun reis, opnieuw toegang krijgen tot Gaza. Bovendien is de grensovergang in Rafah, sinds de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit, opnieuw in handen van Hamas.

- De Egyptische autoriteiten hebben Egyptair gemachtigd Palestijnen in het bezit van een Palestijns paspoort of Palestijnse identiteitskaart in te schepen op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. De opening van de grensovergang in Rafah hangt af van de veiligheidssituatie in het noorden van de Sinai. Ook de organisatie van busvervoer van de luchthaven in Caïro naar Rafah wordt bemoeilijkt door de veiligheidssituatie en pendeldiensten worden in functie van de veiligheidssituatie georganiseerd. De bussen die Palestijnen vervoeren naar Rafah worden beveiligd door de Egyptische politie. De reis van de luchthaven naar Rafah neemt veel tijd in beslag en er zijn verschillende checkpoints waar telkens een bagagecontrole plaatsvindt. OCHA beschrijft Rafah als een '*unpredictable gateway*'. Uit landeninformatie blijkt dat er nog steeds regelmatig aanslagen gepleegd worden door extremistische groeperingen in het noorden van de Sinai waarbij de Egyptische politie, die het busvervoer van Palestijnen die terugkeren naar Gaza beveiligt, en het leger doelwit zijn. Er vinden nog steeds confrontaties plaats waarbij burgerslachtoffers vallen.

- Recente gebeurtenissen tonen aan dat de opening van de Rafah grensovergang steeds een onzeker gegeven is afhankelijk van een fragiel politiek evenwicht. Na vijf jaar grotendeels gesloten te zijn geweest, was de grensovergang sinds midden mei 2018 geopend nadat Hamas in november 2017 de controle had overgedragen aan de Palestijnse Autoriteit. Na spanningen tussen de twee fracties trok de Palestijnse Autoriteit haar personeel terug en nam Hamas de controle van de grensovergang opnieuw over waarop de grensovergang voor uitreis opnieuw werd afgesloten door de Egyptische autoriteiten. Ondertussen is de grensovergang in Rafah opnieuw geopend.

Hieruit volgt volgens verzoeker dat er wel degelijk praktische en veiligheidsbarrières zijn die de terugkeer naar Gaza belemmeren. Hij merkt op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor de beoordeling van de veiligheidssituatie in het noorden van de Sinai de maatstaven van de subsidiaire bescherming toepast terwijl volgens het standpunt van het UNHCR inzake artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag niet dient aangetoond te worden dat de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat burgers een reëel risico lopen het slachtoffer te worden van dit geweld en daardoor niet kunnen terugkeren, maar dat welke reden dan ook die terugkeer verhindert volstaat. Het is ook geen vereiste om individueel geïsoleerd te worden. Verzoeker wijst erop dat deze Raad in twee recente arresten de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigt ten aanzien van Palestijnen afkomstig uit Gaza die niet onder het toepassingsgebied van artikel 1D Vluchtelingenverdrag vallen, omdat onvoldoende aangetoond is dat terugkeer via Rafah naar Gaza praktisch en veilig mogelijk is. De Raad baseert zich hiervoor op actuele informatie waaruit blijkt dat de Rafah grensovergang opnieuw gesloten werd omwille van spanningen tussen Hamas en de Palestijnse Autoriteit waardoor de grensovergang, na terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit, opnieuw onder controle is van Hamas. De Raad stelt tevens dat de COI Focus "*Egypte. Veiligheidssituatie*" van 7 juni 2018, op basis waarvan het Commissariaat-generaal concludeert dat de veiligheidssituatie in het Noorden van de Sinai verbeterd is onvoldoende actueel is. De Raad wijst er bovendien op dat net uit deze informatie blijkt dat het busvervoer waarmee Gazanen naar de Rafah grensovergang vervoerd worden, beveiligd wordt door de Egyptische politie, die samen

met het leger doelwit zijn van de extremistische groeperingen actief in het gebied. Het tart volgens verzoeker de verbeelding dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen lijkt te suggereren dat het voor Palestijnse vluchtelingen mogelijk is om onder politie of militaire begeleiding via Sinai, en uiteindelijk de Rafah grensovergang, Gaza te bereiken. Dit staat volledig haaks op het reisadvies dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken van België aan haar eigen onderdanen geeft en waaruit verzoeker een passage citeert. Er wordt ten stelligste afgeraden om naar Sinai te reizen, er wordt gesteld dat de Rafah grensovergang niet altijd open is en aangeraden om zich niet in de nabijheid van leger- of politievoertuigen te begeven. Er wordt met andere woorden een andere maatstaf gehanteerd voor de eigen bevolking dan voor Palestijnse vluchtelingen, die op zich al een meer kwetsbare groep vormen. Verzoeker verwijst ter zake nog naar de reisadviezen van Frankrijk en Nieuw-Zeeland. Het feit dat een terugkeer naar UNRWA-mandaatgebied, Gaza, niet mogelijk is omwille van praktische- en veiligheidsredenen is voldoende grond voor een *ipso facto* erkenning in toepassing van artikel 1D, lid 2 van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker merkt nog op dat de Raad oordeelt dat ook voor Palestijnen van Gaza die niet onder UNRWA-mandaat vallen, en waarop artikel 1D Vluchtelingenverdrag bijgevolg niet van toepassing is, de mogelijkheid tot terugkeer een belangrijke overweging vormt bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het element van terugkeer dient volgens de Raad betrokken te worden bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade, bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De Raad acht het feit dat een Palestijn om Gaza te bereiken door onveilig gebied, met name de Egyptisch Sinai, moet reizen een wezenlijk element bij de beoordeling van de subsidiaire bescherming. De Raad past hiervoor *mutadis mutandis* de redenering van het EHRM in het arrest *Salah Sheekh* en de rechtspraak van de Raad van State toe, waarbij rekening gehouden wordt met het reëel risico op ernstige schade dat een persoon mogelijks bij terugkeer naar zijn land van herkomst zou lopen omdat hij binnen dat land door onveilige gebieden moet reizen om zijn bestemming te bereiken. Verzoeker wenst in dit verband nog de aandacht te vestigen op het rapport "*Country of Origin Information on the Situation in the Gaza Strip, Including on Restrictions on Exit and Return*" van UNHCR van 13 februari 2018. Verzoeker is zich er van bewust dat deze informatie dateert van meer dan een jaar geleden, maar is er van overtuigd dat het een goed zicht schept op de situatie in het nabije verleden en de verwachtingen die men kan hebben naar de toekomst toe. Bovendien wijst verzoeker er op dat de transporten richting de Rafah doorgang, enkel en alleen vertrekken indien deze doorgang daadwerkelijk open is. Tot dat moment worden Palestijnen in detentie gehouden in de luchthaven van Caïro en dit voor onbepaalde termijn, alleszins totdat de doorgang terug vrij is, wat onzeker kan zijn gezien de huidige omstandigheden. Onderweg wordt er op regelmatige wijze haltgehouden bij de verschillende *checkpoints*. Eén bepaalde stop betreft de overgang van het Suez kanaal, waar Egypte de brug heeft afgesloten en de overtocht per ferry gebeurd. De wachttijden kunnen lang zijn vooraleer men deze oversteek kan maken. Hierbij komt dat men de Rafah doorgang moet bereiken voor 7 uur 's avonds, het moment dat de avondklok intreedt. Indien men na 7 uur 's avonds aan de doorgang aankomt zal men zich verplicht zien om daar ter plekke te blijven overnachten, zonder enige vorm van bescherming.

Tot slot betwist verzoeker de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de actuele veiligheidssituatie in de Sinai. Hij haalt in dit verband het artikel "*Despite military campaign, security concerns persist in Egypt's North Sinai*" van 21 februari 2019, het rapport "*Human Rights in the Middle East and North Africa: Review Of 2018 – Egypt*" van Amnesty International van 26 februari 2019, het rapport "*Egypt, events of 2018*" van Human Rights Watch, het artikel "*Egypt's Sinai, war on terror, and the 'deal of the century'*" van Al Jazeera van 3 juli 2018, het artikel "*Égypte: un attentat-suicide fait sept morts dans le Sinai*" van BBC van 9 april 2019, het artikel "*Military launches raids, airstrikes in North Sinai following deadly militant attack on checkpoint*" van Madamasr van 21 februari 2019 en het artikel "*Map update: security situation in Egypt's north Sinai*" van South Front van 26 februari 2019 aan. Hij besluit hieruit dat er, in tegenstelling tot wat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beweert, wel degelijk praktische en veiligheidsobstakels in de weg staan van een veilige terugkeer naar Gaza via de Rafah grensovergang.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de vernietiging van de bestreden beslissing.

2.2. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

3. Nota met opmerkingen

Als bijlage aan de verweernota, waarin verwerende partij het gelijk van haar beslissing herhaalt, worden geen nieuwe documenten gevoegd.

4. Nieuwe elementen

4.1. Bij aangetekend schrijven van 29 augustus 2019 legt verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: een oproepingsbrief met vertaling in het Frans, een brief van het National Committee for Reform and Reconciliation dd. 17 juli 2019 en een brief opgesteld door de Yanabee'a elkhair association for good-deeds dd. 29 juli 2019.

4.2. Op 6 maart 2020 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus "*Territoires Palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire*" van 7 juni 2019, de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019*" van 10 september 2019 en de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 9 september 2019.

4.3. Op 12 maart 2020 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota geworden waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 6 maart 2020.

5. Voorafgaande opmerkingen

5.1. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

5.2. De Raad benadrukt voorts dat verzoeker de schending van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1A van het vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

5.3. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, volstaat het erop te wijzen dat dit artikel met ingang van 22 maart 2018 werd opgeheven bij artikel 9 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen zodat ook dit onderdeel van het middel juridische grondslag mist.

6. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

7. De motieven van de bestreden beslissing

7.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet de Gazastrook te verlaten, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht, en de door hem neergelegde documenten niet van dien aard zijn om de appreciatie van zijn asielrelaas in een ander daglicht te kunnen plaatsen, (ii) hem, gezien het ongeloofwaardig karakter van zijn verzoek om internationale bescherming, de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, a) en b) niet kan worden toegekend, (iii) de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn doch niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precarie omstandigheden leeft, uit zijn eigen verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is, zoals wordt toegelicht, en nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar de Gazastrook persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende' behandeling loopt zodat er niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar de Gazastrook, (iv) uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in de Gazastrook

blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, de vraag aldus rijst of hij persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in zijn hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat hij bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, zijn gezondheidssituatie het risico echter niet verhoogt, zijn gezondheidssituatie immers niet meer is zoals voordien, hij ondertussen werd geopereerd aan zijn hart waardoor hij zich ook beter voelt en hij overigens ook in staat is om taallessen te volgen en om te reizen en (v) niettegenstaande de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is om terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt niet relevant is voor de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming, uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren, dat men desgevallend vrij eenvoudig en op relatief korte tijd een Palestijns paspoort kan bekomen via de Palestijnse Missie in Brussel, dat het hiervoor voldoende is dat men over een identiteitskaartnummer beschikt zodat het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd dan ook geen hindernis vormt voor de uitreiking van het paspoort, dat Hamas niet tussenbeide komt in de uitreikingsprocedure van het paspoort, dat het niet langer vereist is om een transitvisum aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, dat de Palestijnse ambassade te Egypte in Caïro pendelbussen voorziet die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang te Rafah vervoeren, dat Palestijnen uit de Gazastrook die reizen naar of terugkeren uit Egypte niet geïnterviewd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio, dat er in de Sinaï in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zodat er niet kan besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook, dat er geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort, dat de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open is geweest, dat de beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019 naar aanleiding van nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah ertoe heeft geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas doch de grensovergang na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019 voortdurend 5 dagen per week open bleef in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend is in beide richtingen, dat de raadpleging van diverse bronnen geen enkele aanwijzing opleverde dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft, dat verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen actueel evenmin melding maken van dergelijke problemen, verzoeker geen informatie aanbracht waaruit het tegendeel blijkt en uit zijn verklaringen evenmin blijkt dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijs van uitgegaan kan worden dat Hamas hem niet zal viseren bij een terugkeer naar Gaza en hij derhalve niet heeft aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in zijn hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

7.2. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in

zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 12 juli 2019 (CG nr. 1716870), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

8.1. Voorafgaande opmerking

De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker onder meer zijn paspoort, zijn identiteitskaart, identiteitsdocumenten van zijn echtgenote, zoon en dochter en elektriciteitsfacturen uit Gaza heeft neergelegd en dat aan zijn identiteit en afkomst uit de Gazastrook niet wordt getwijfeld.

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)”*.

Artikel 1D van het vluchtelingenverdrag bepaalt: *“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”*.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoonbaar aan de hand van documenten en ook niet beweert dat hij de bescherming en de bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, in het bijzonder de UNRWA geniet (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Artikel 1D van het vluchtelingenverdrag is derhalve niet van toepassing zodat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op correcte wijze het verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft onderzocht op grond van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève (cf HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 2010, <http://curia.europa.eu>).

8.2. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève.

Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die,*

indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”.

Uit het voorgaande blijkt dat de vluchtelingdefinitie uit volgende criteria bestaat die in hoofde van de verzoeker om internationale bescherming cumulatief dienen vervuld te zijn om erkend te worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet:

- een vreemdeling zijn in de zin van artikel 1 van de Vreemdelingenwet;
- gegronde vrees hebben voor vervolging;
- om redenen van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging;
- zich buiten het land bevinden waarvan men de nationaliteit bezit;
- de “bescherming” van het land van nationaliteit niet kunnen of, “wegens deze vrees”, niet willen inroepen of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.

Krachtens artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet moeten de daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève:

“a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;

b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a).”

De hierboven genoemde daden van vervolging kunnen onder meer de vorm aannemen van:

- a) daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld;
- b) wettelijke, administratieve, politieke en/of gerechtelijke maatregelen die op zichzelf discriminerend zijn of op discriminerende wijze worden uitgevoerd;
- c) onevenredige of discriminerende vervolging of bestraffing;
- d) ontneming van de toegang tot rechtsmiddelen, waardoor een onevenredig zware of discriminerende straf wordt opgelegd;
- e) vervolging of bestraffing wegens de weigering militaire dienst te vervullen, in het bijzonder tijdens een conflict wanneer het vervullen van militaire dienst strafbare feiten of handelingen inhoudt die onder de uitsluitingsgronden van artikel 55/2, § 1, vallen;
- f) daden van genderspecifieke of kindspecifieke aard.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is.

Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en de verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar ook kunnen worden geobjectiveerd.

De overheid moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de verzoeker en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Daartoe moet de verzoeker aantonen dat er omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt noodgedwongen in dat zijn vrees actueel is en dat de asielinstantie bij de beoordeling van deze vrees moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet in het land van herkomst op het ogenblik van zijn beslissing. Deze stelling vloeit immers voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium “*gegronde vrees voor vervolging*” het wezenlijke is.

Vervolging gaat dan wel meestal uit van de overheden van het land van herkomst, maar ook de feiten gepleegd door derden kunnen in aanmerking worden genomen indien ze bewust worden geduld door de autoriteiten of indien ze weigeren, dan wel niet bij machte zijn een afdoende bescherming te bieden.

8.3. Beoordeling

8.3.1. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij de Gazastrook is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zoals uitvoerig wordt

toegelicht in de bestreden beslissing, kan aan de door verzoeker voorgehouden problemen met Hamas immers geen geloof worden gehecht.

In dit opzicht zet de bestreden beslissing uitgebreid uiteen waarom verwerende partij van oordeel is dat (1) hoewel verzoeker beweerde dat hij sinds 2011 geregeld en op verschillende manieren met de dood werd bedreigd door Hamas, uit zijn verklaringen tevens blijkt dat hij toch nog de mogelijkheid had om elke dag les te geven en elke dag te prediken in moskeeën van Hamas, hetgeen de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden problemen met Hamas zwaar ondermijnt aangezien Hamas, indien zij last hadden van verzoeker en hem wilden stoppen, dit gemakkelijk had kunnen verwezenlijken door hem de toegang te ontfangen tot hun moskeeën, (2) gezien het beeld dat hij schetst van Hamas als een autoriteit die niets geeft om de wetten en die zomaar mensen aanhoudt en dood foltert, ook het feit dat hij mocht verder werken met zijn vereniging, die in 2011-2012 door de interne veiligheidsdienst van Hamas werd doorgelicht, een belangrijk teken is dat Hamas hem niet viseert, (3) het feit dat hij op legale wijze Gaza mocht verlaten via de grenspost Rafah die bewaakt werd door Hamas, zijn voorgehouden problemen met Hamas tegensprekt en hij ook voordien vaak naar het buitenland ging via dezelfde grenspost vergezeld van zijn echtgenote, uit zijn verklaringen alsook uit de stempels op zijn paspoort wel blijkt dat hij twee keer werd tegengehouden, namelijk op 4 juli 2016 en op 19 december 2016 maar de stempels laten zien dat hij niet aan de Palestijnse grenspost Rafah maar wel aan de Egyptische grenspost werd tegengehouden, dus niet door Hamas of de Palestijnse Autoriteit maar wel door de Egyptische grensautoriteit, (4) uit zijn verklaringen blijkt dat hij in de laatste jaren meermaals heeft gereisd naar verschillende landen, onder meer naar Turkije, Jordanië, Arabische Emiraten, China, Maleisië en Saoedi-Arabië, in zijn paspoort kan gelezen worden dat hij op 20 juni 2015 naar Turkije ging op basis van een visum kort verblijf samen met zijn echtgenote, zij Turkije verlieten op 9 juli 2015 en op 10 juli 2015 aankwamen in Jordanië, waar zij tot 16 augustus 2015 bleven, doch het, gelet op zijn verklaringen dat hij sinds 2011 bedreigd werd door Hamas, dat deze bedreigingen sinds 2014 intensiever werden en dat hij zijn reis uit Gaza al sinds 2015 aan het voorbereiden was, mag verbazen dat hij en zijn echtgenote na voormelde reis besloten om naar Gaza terug te keren, hij en zijn echtgenote bovendien verschillende verklaringen geven als reden om toch terug te keren naar Gaza, waar hij al meermaals met de dood werd bedreigd, hij ook geen overtuigende verklaring geeft waarom hij niet verder in Turkije bleef en zijn gedrag, alsook zijn verklaringen en die van zijn vrouw hun vrees voor Hamas dan ook erg tegenspreken, (5) hij geen geldige reden geeft waarom hij in Spanje, waar hij zes maanden verbleef, medische zorgen kreeg en zelfs werd geopereerd, en waar hij werk had gevonden als prediker in een islamitisch centrum, geen verzoek om internationale bescherming indiende en zijn gedrag dan ook in ernstige mate zijn vrees voor terugkeer naar Gaza ondermijnt, (6) hij en zijn vrouw tegenstrijdige verklaringen afleggen over de beschieting(en) van zijn huis door Hamas, en verzoeker ook vage verklaringen aflegt over dit incident, wat de geloofwaardigheid van deze dreigingsfeiten ondermijnt, (7) hij en zijn echtgenote ook vage verklaringen afleggen betreffende het verdere verloop van de problemen in Gaza na hun vertrek, in het bijzonder over de invallen door Hamas bij hen thuis, en verzoeker ook weinig weet over zijn twee zonen die opgesloten zouden zijn na zijn vertrek, (8) het attest van schade louter aangeeft dat er in zijn huis brand was op 14 april 2012 waardoor de brandweer moest ingrijpen doch er geen verwijzing is naar de oorzaak en er evenmin in staat vermeld of de brand opzettelijk werd gesticht of niet, het document van Fatah een gesolliciteerd document betreft waaraan geen objectieve bewijswaarde verleend kan worden en de inhoud ervan bovendien niet overeenkomt met zijn verklaringen, ook de kopie van het document dat zou bewijzen dat zijn zoon K. aangehouden werd door Hamas geen objectieve bewijswaarde heeft vermits het niet gepaard gaat met geloofwaardige verklaringen, de informatie daarop vermeld verzoekers verklaringen ook tegensprekt en het document verder een kopie betreft en fotokopies weinig bewijswaarde hebben gezien ze makkelijk via allerlei knip- en plakwerk kunnen gefabriceerd worden en de overige documenten zijn nationaliteit en herkomst uit Gaza, alsook van zijn gezinsleden, het feit dat zijn vrouw bij UNRWA geregistreerd is, zijn burgerlijke staat, het bestaan van zijn vereniging en zijn rol hierin bewijzen, waaraan niet wordt getwijfeld.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn relaas en de redenen omwille waarvan hij de Gazastrook zou hebben moeten verlaten, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter om onderstaande redenen gebreke blijft.

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de geloofwaardigheid van zijn problemen in sterke mate ondermijnd wordt door het feit dat hij de mogelijkheid had om elke dag les te geven en elke dag te

prediken in moskeeën, ondanks het feit dat hij sinds 2011 geregeld en op verschillende manieren met de dood werd bedreigd door Hamas, merkt verzoeker op dat de controle van Hamas over de moskeeën slechts gedeeltelijk was. De controle van Hamas over de moskeeën reikt volgens verzoeker niet zo ver dat zij kunnen beslissen wie er al dan niet mag prediken. Verzoeker wijst er ook op dat hij predikte en lessen gaf op vraag van de mensen en dat hij dit geheel vrijwillig deed zonder hiervoor betaald te worden. Ook genoot verzoeker als prediker een zeker aanzien, wat het volgens hem aanzienlijk moeilijker maakte voor Hamas om hem tegen te houden zonder publiek gezichtsverlies te lijden of het volk tegen hen op te zetten. Verzoeker overtuigt met zijn betoog echter geenszins. De Raad leest immers in verzoekers verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud: *"(...) Hamas controleerde alle moskeeën. Ze hebben hun eigen bestuursstelsel. De meeste imams werden naar huis gestuurd. (...) De imams werden gevraagd (...) om zich bij hun aan te sluiten. Degenen die geweigerd hebben werden ontslagen."* (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Gelet op deze verklaringen kan verzoeker in het verzoekschrift bezwaarlijk ernstig voorhouden dat de controle van Hamas over de moskeeën niet zo ver reikt dat zij kunnen beslissen wie er al dan niet mag prediken. Aangezien Hamas zelfs imams, die officieel benoemd waren, ontsloeg en dus verhinderde om in de moskeeën te prediken, is het de Raad volstrekt onduidelijk waarom ze ook verzoeker niet eenvoudigweg de toegang tot hun moskeeën konden ontzeggen. De uitleg dat verzoeker als prediker een zeker aanzien genoot, wat het volgens hem aanzienlijk moeilijker maakte voor Hamas om hem tegen te houden zonder publiek gezichtsverlies te lijden of het volk tegen hen op te zetten, kan te dezen allerm minst overtuigen temeer ook imams een hoog aanzien genieten doch dit Hamas er blijkbaar niet van weerhield om hen te ontslaan. Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud overigens: *"(...) We werden lastiggevalen tijdens de privé lessen. Hamas oefende druk op ons. Soms werden we buiten gesmeten"* (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7), waaruit nogmaals duidelijk naar voren komt dat Hamas zich helemaal niet stoorde aan het aanzien dat verzoeker naar eigen zeggen geniet, noch aan het feit dat hij predikte en lessen gaf op vraag van de mensen zelf. Zo Hamas verzoeker daadwerkelijk viseerde omwille van zijn activiteiten als prediker, acht de Raad het geenszins aannemelijk dat zij niet meer doortastend tegen hem zouden hebben opgetreden. Dat het voor verzoeker, die beweert dat hij sinds 2011 geregeld en op verschillende manieren met de dood werd bedreigd door Hamas, desondanks toch nog steeds mogelijk was om elke dag les te geven en te prediken in moskeeën van Hamas, en hij dit ook effectief deed, ondermijnt aldus wel degelijk in ernstige mate de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden problemen met Hamas.

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift opmerkt dat hij tot eind 2016 betrokken was bij de vereniging maar de organisatie daarna werd overgenomen door Dr. W.A.K. en benadrukt dat hij wel degelijk verklaard heeft dat de situatie met betrekking tot de vereniging veranderd was en dat de zaken niet goed gingen: *"Bestaat de vereniging nog? Ja. Maar de situatie is wel veranderd. Het is niet zo goed. Vroeger toen ik daar was, draaide [sic] het beter. Het was heel actief."*, gaat hij eraan voorbij dat hij hiermee verwijst naar de situatie na zijn vertrek. Dit doet echter niets af aan de vaststellingen dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn vereniging in 2011-2012 werd doorgelicht door de interne veiligheidsdienst van Hamas, dat Hamas hem vroeg om de helft van de donaties die hij kreeg voor zijn vereniging aan hen af te staan omwille van de financiële problemen die ze hadden als gevolg van de blokkade, dat hij hiermee echter niet akkoord ging en uitlegde dat zijn donoren dit niet zouden aanvaarden en dat Hamasleden er hierop mee dreigden om de vereniging te ontbinden doch ze geen reden vonden om de vereniging te sluiten (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12 en p. 18), noch aan het besluit dat het gegeven dat verzoeker na voornoemd incident gewoon verder mocht en kon werken met zijn vereniging aantoont dat Hamas hem niet viseert. Verzoeker verklaarde weliswaar nog dat hij na de staatsgreep niet meer naar het buitenland kon reizen om steun te regelen en dit negatieve effecten had op de vereniging (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12), doch nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat hij door Hamas werd gehinderd in de ontwikkeling en uitvoering van de hulpprogramma's en activiteiten van zijn vereniging, wat aantoont dat Hamas niet de intentie had om verzoeker in het kader van zijn vereniging te vervolgen. Verzoeker merkt in het verzoekschrift nog op dat de organisatie ondertussen de activiteiten heeft stopgezet, hetgeen hij poogt te staven aan de hand van de bij aanvullende nota neergelegde brief van de Yanabee'a elkhair association for good-deeds dd. 29 juli 2019. Aan deze brief kan naar het oordeel van de Raad echter niet de minste bewijswaarde worden toegekend. De brief werd opgesteld in erg gebrekkig Engels, vol spellings- en grammaticafouten, wat verbaast komende van een vereniging die internationaal (in de Emiraten, Jordanië, China, Maleisië, Saoedi-Arabië, Egypte, Turkije, Spanje: administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8) fondsen inzamelt om hulpprogramma's te financieren. Bovendien wordt verzoeker in de brief vermeld als zijnde voorzitter van de raad van bestuur, wat niet strookt met verzoekers

verklaringen dat hij tot eind 2016 betrokken was bij de organisatie, waarna Dr. W.A.K. het van hem overnam (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12), hetgeen ook in het verzoekschrift nogmaals uitdrukkelijk wordt bevestigd. Er kan voorts niet worden ingezien waarom Hamas op 20 augustus 2018, ruim een jaar na verzoekers vertrek uit Gaza op 7 maart 2017, plots zonder concrete aanleiding de vereniging zou sluiten en de licentie zou intrekken terwijl zij hiertoe zelfs niet overgingen toen de vereniging in 2011-2012 werd doorgelicht door de interne veiligheidsdienst van Hamas, verzoeker op dat ogenblik weigerde om de helft van de donaties die hij kreeg voor de vereniging af te staan aan Hamas en er vervolgens mee werd gedreigd om de vereniging te ontbinden. Indien Hamas verzoeker wilde treffen via zijn vereniging, hadden zij hiertoe in de jaren voor zijn vertrek dus ruimschoots de kans. Indien de vereniging daadwerkelijk in augustus 2018 door Hamas zou zijn gesloten, kan bovendien redelijkerwijs worden aangenomen dat verzoeker hiervan op het ogenblik van zijn persoonlijk onderhoud op 16 mei 2019 reeds op de hoogte zou zijn geweest. Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud echter dat de vereniging op dat moment nog bestond. Hij voegde hieraan toe dat de situatie wel veranderd was, dat het niet zo goed ging en dat de vereniging vroeger, toen hij daar was, beter draaide (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12), waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker zich ook na zijn vertrek uit Gaza nog informeerde over de werking van de vereniging. Het hoeft geen betoog dat het verzoekers geloofwaardigheid geenszins ten goede komt dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud op 16 mei 2019 nog verklaarde dat de vereniging nog bestond om vervolgens, na confrontatie met een negatieve beslissing, op de proppen te komen met een document waaruit moet blijken dat de vereniging reeds in augustus 2018 door Hamas zou zijn gesloten. De Raad wijst te dezen nog op het sterk gesolliciteerd karakter van de brief in kwestie, die werd opgesteld op vraag van verzoeker en die duidelijk louter werd opgemaakt ten behoeve van zijn asielprocedure zodat dit stuk een erg relatieve bewijswaarde heeft en niet kan opwegen tegen de in de bestreden beslissing aangehaalde sterke en persistente twijfels over de geloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven. Dit klemmt des te meer nu een dergelijke brief door eender wie kan zijn opgesteld en dienvolgens geen enkele waarborg biedt inzake authenticiteit. De Raad stelt hierbij nog vast dat de brief een getypt document betreft dat echter handgeschreven werd gedateerd. Het is hierbij vreemd te moeten opmerken dat het duidelijk om hetzelfde handschrift gaat dan op de brief van het National Committee for Reform and Reconciliation dd. 17 juli 2019, tevens een getypt document dat handgeschreven werd gedateerd. Deze vaststelling, samen met de vaststelling dat beide documenten een gelijkaardige opmaak hebben en zelfs in hetzelfde lettertype en –grootte werden opgesteld, doet vermoeden dat beide stukken door een en dezelfde persoon werden opgemaakt. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat de brief van de Yanabee'a elkhair association for good-deeds iedere bewijswaarde moet worden onzegd.

Verzoeker voert voorts aan dat niet kan worden gesteld dat hij zonder problemen kon vertrekken naar Egypte nu uit zijn verklaringen blijkt dat hij drie of vier pogingen nodig had om in maart 2017 Gaza te kunnen verlaten, waarbij hij uiteindelijk een persoon van Hamas heeft omgekocht om hem aan de grens door te laten. De Raad merkt hierbij op dat het gegeven dat verzoeker volgens zijn verklaringen bij zijn vertrek uit Gaza in maart 2017 een geldsom moest betalen aan Hamas, niets afdoet aan het feit dat uit zijn verklaringen en zijn paspoort blijkt dat hij wel degelijk onder zijn eigen identiteit en met zijn eigen paspoort Gaza heeft verlaten. Dat verzoeker, die stelt dat hij vreest vermoord te zullen worden door Hamas, het risico nam om zich meermaals onder zijn eigen identiteit aan te bieden aan de grenspost te Rafah, die door Hamas werd bewaakt, relativeert in niet geringe mate de ernst van de door hem voorgehouden vrees ten aanzien van Hamas. Dat verzoeker bovendien bij zijn eerste pogingen om Gaza te verlaten eenvoudigweg bij de grensovergang door Hamas werd teruggestuurd (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8) zonder dat verder enige actie tegen hem werd ondernomen en men hem uiteindelijk na betaling van smeergeld toch toestond om Gaza te verlaten, toont naar het oordeel van de Raad aan dat hij van Hamas weinig te vrezen heeft. Deze appreciatie wordt nog bevestigd door het feit dat verzoeker blijkens zijn verklaringen en de vermeldingen in zijn paspoort ook voordien, nadat zijn voorgehouden problemen met Hamas begonnen in 2011, via dezelfde grenspost regelmatig op legale wijze onder zijn eigen identiteit vanuit en naar Gaza heeft gereisd, waarbij hij door Hamas nooit werd tegengehouden.

De geloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden aanhoudende problemen met Hamas wordt finaal onderuit gehaald door zijn eigen gedrag. Zo wordt in de bestreden beslissing vooreerst terecht aangehaald dat verzoeker na zijn reis naar Turkije en Jordanië in de zomer van 2015 terugkeerde naar Gaza, dat verzoeker en zijn echtgenote bovendien verschillende verklaringen gaven als reden om toch terug te keren naar Gaza, waar verzoeker naar eigen zeggen al meermaals met de dood werd bedreigd, en dat verzoeker ook geen overtuigende verklaring gaf waarom hij niet in Turkije bleef. Indien verzoeker werkelijk sinds 2011 telefonisch of door jongens aan zijn huis met de dood werd bedreigd, de pesterijen

door Hamas blijkens zijn verklaringen sinds 2014 zijn toegenomen, hij ook reeds in de moskee waar hij predikte mondeling werd bedreigd door een imam, zijn huis in 2012 zelfs in brand werd gestoken en hij reeds sinds 2015 aan het proberen was om Gaza te verlaten (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 1, p. 6-7, p. 9-10, p. 15-19), tart het naar het oordeel van de Raad alle verbeelding dat verzoeker in de zomer van 2015, op het ogenblik dat hij de kans kreeg om Gaza te verlaten en er niet meer terug te keren, er niet voor koos om vanuit Turkije zijn reis naar Europa verder te zetten of om zijn verblijf in Turkije te proberen legaliseren. Met de argumentatie in het verzoekschrift dat de reden om terug te keren naar Gaza tweeledig was, enerzijds omdat de overtocht via de zee te gevaarlijk was en anderzijds omdat de dochter van verzoeker op dat moment zwanger was, brengt verzoeker geen overtuigende argumenten bij die een ander licht kunnen werpen op het voorgaande. Daargelaten het feit dat verzoeker en zijn echtgenote tijdens hun persoonlijke onderhouden elk slechts één van deze verschillende redenen opgaven om terug te keren naar Gaza en de stelling in het verzoekschrift aldus niet meer dan een zwakke poging is om hun verschillende verklaringen alsnog verenigbaar te laten schijnen, kan geen van deze door verzoeker en zijn echtgenote aangehaalde redenen verklaren waarom zij terugkeerden naar de plaatst waar verzoeker zijn leven naar eigen zeggen in gevaar was. Zo kan het feit dat zijn dochter op dat moment zwanger was niet opwegen tegen het gevaar dat een terugkeer naar Gaza met zich kon meebrengen voor verzoekers veiligheid en leven. Turkije heeft bovendien ook een landgrens met Europa zodat een doorreis niet noodzakelijk over zee diende te gebeuren. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dan ook op goede gronden dat verzoekers gedrag zijn vrees voor Hamas tegenspreekt. Ook het feit dat verzoeker in Spanje, waar hij zes maanden verbleef, medische zorgen kreeg en zelfs werd geopereerd, en waar hij werk had gevonden als prediker in een islamitisch centrum, geen verzoek om internationale bescherming indiende, ondermijnt volledig de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem geschetste vrees. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Dat verzoeker heeft nagelaten dit te doen, toont aan dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en strookt niet met de houding van een persoon die beweert zijn land van herkomst te zijn ontvlucht uit een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing volledig ongemoeid laat zodat deze onverminderd overeind blijven en beschouwd worden als zijnde hier hernomen.

Waar verzoeker nog wenst te verduidelijken dat zijn huis wel degelijk drie keer beschoten werd, eenmaal toen hijzelf thuis was, een tweede keer toen zijn echtgenote alleen thuis was en een derde keer toen zij reeds weg waren en hij stelt dat zij door hun burens over deze laatste keer werden geïnformeerd, kan de Raad na lezing van de notities van de persoonlijke onderhouden slechts vaststellen dat verzoeker zich te dezen bedient van loutere *post-factum* verklaringen die niet de minste steun vinden in de verklaringen zoals hij en zijn echtgenote deze in de loop van de administratieve procedure hebben afgelegd en die aldus duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om hun verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, doch waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente overwegingen waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing terecht het volgende opmerkt: *“Bijkomend dient te worden gewezen op enkele tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van u en van uw vrouw, evenals op uw vage verklaringen betreffende de specifieke bedreigingen door Hamas. U haalde aan dat Hamas u een keer thuis heeft aangevallen. Ze zouden op uw huis geschoten hebben toen u thuis was. U gevraagd wanneer dat incident is gebeurd, kon u echter geen duidelijk antwoord geven. U verklaarde dat het in dezelfde periode van dreigementen voorviel. Gevraagd welke specifieke dreigementen, vermits u aanhaalde dat u al sinds 2011 bedreigd werd door Hamas, antwoordde u niet op de vraag. U verklaarde dat u altijd actief was als er gebeurtenissen waren door Hamas. Gevraagd hoe dat incident gebeurde, antwoordde u: “Ik weet niet. Het huis werd beschoten toen we binnen zaten” (CGVS, p. 19). Op dezelfde vraag antwoordde uw vrouw echter dat uw huis drie à vier keer werd beschoten. Toen ze geconfronteerd werd met uw verklaring dat dit maar één keer was gebeurd, paste ze haar antwoord aan. Ze verklaarde ineens ook dat het maar één keer voorkwam maar dat er toen drie à vier schoten gelost werden. Uit de lezing van haar verklaringen kan echter afgeleid worden dat ze duidelijk naar drie à vier verschillende schietincidenten verwees. Zo zei ze: “Het huis werd beschoten als hij in de buurt passeerde vooral als ze de auto van mijn man zagen” “Die kogels raakten soms de ramen of de lakens, dekens” (CGVS, p. 5). Deze tegenstrijdigheden evenals uw vage verklaringen over een dergelijk belangrijk incident dat u trof, zijn opmerkelijk en ondermijnen de geloofwaardigheid van deze dreigingsfeiten.”* Hieraan kan nog

worden toegevoegd dat verzoeker de beschieting van zijn huis situeert na het incident waarbij zijn wagen werd beschoten door gemaskerde mannen, een incident dat hij plaatst in de 12de maand van 2016 (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16 en p. 18). Verzoekers echtgenote verklaarde daarentegen meermaals dat eerst het huis ongeveer 3-4 keer werd beschoten en dat vervolgens het huis in brand werd gestoken. Deze brandstichting situeert zij net zoals verzoeker in april 2012. Daarna, in de 12de maand van 2016, werd hun wagen beschoten (administratief dossier, stuk 6B, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5-6). Het hoeft geen betoog dat de vaststelling dat verzoeker en zijn echtgenote opnieuw niet in staat blijken te zijn om hieromtrent duidelijke, eensluidende en coherente verklaringen af te leggen de geloofwaardigheid van voornoemd incident verder onderuit haalt.

Aangezien om het geheel van voormelde redenen geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker beweerde jarenlange problemen met Hamas, kan evenmin geloof worden gehecht aan zijn rechtstreekse vluchtaanleiding, zijnde het incident waarbij zijn wagen eind 2016 zou zijn beschoten en de hierop volgende telefonische bedreiging dat hij geluk had gehad en dat hij een kogel verdient (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18).

Ook wat betreft de problemen die zich in Gaza zouden hebben voorgedaan na hun vertrek, leggen verzoeker en zijn echtgenote uitermate vage verklaringen af die geenszins kunnen overtuigen. De Raad stelt vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar correct het volgende wordt vastgesteld: “(...) U verklaarde dat Hamas na uw vertrek twee à drie keer bij u thuis is binnengevallen. U weet echter niet wanneer deze invallen voorvielen (CGVS, p. 13). Verdere informatie daarover hebt u ook niet. Uw echtgenote kon evenmin details aanreiken over deze invallen. Ze bleef herhalen dat Hamas blijft langskomen en blijft naar jullie vragen. Ze wist evenmin wanneer Hamas voor het laatst is gekomen (CGVS Notities van de echtgenote, p. 3).” zodat deze motieven onverminderd staande blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt. Zo verzoeker in het verzoekschrift terecht opmerkt dat in de bestreden beslissing verkeerdelijk wordt gesteld dat hij niet zou weten waarom zijn zoon M. werd opgesloten, terwijl hij in werkelijkheid heeft verklaard niet te weten waarom M. niet werd vrijgelaten, dient de Raad na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud voorts vast te stellen dat verzoeker allesbehalve duidelijke en coherente verklaringen heeft afgelegd omtrent de arrestatie van zijn twee zonen. Zo verklaarde verzoeker bij aanvang van het gehoor: “(...) K.(...) is daar. Hij werd opgesloten door Hamas. Ik heb een document i.v.m. zijn opsluiting. (...) Is K.(...) nog altijd opgesloten? Nee. Hij is vrij. (...) M.(...). Sinds een week geleden heb ik gehoord dat M.(...) meegenomen werd door Hamas en dat hij nog vastzit.” (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4). Zoals verzoeker het hier voorstelt, lijkt het erop dat eerst zijn zoon K. werd opgesloten door Hamas, dat K. opnieuw werd vrijgelaten en dat zijn zoon M. pas nadien – verzoeker hoorde dit pas een week voor zijn persoonlijk onderhoud – werd meegenomen door Hamas en dat hij nog steeds vastzat. Later tijdens het persoonlijk onderhoud gaf verzoeker echter een andere versie van de feiten, namelijk dat hij ongeveer 2-3 maanden na zijn vertrek telefonisch had vernomen dat beide zonen opgepakt werden. Aan verzoeker ter verduidelijking gevraagd of dit inderdaad gebeurde 2-3 maanden na zijn vertrek, liet hij optekenen: “Ja. Recent hebben ze M.(...) opgesloten. Vroeger zat K.(...) vast. Dan hebben ze hem vrijgelaten. Op het document staat de datum van zijn aanhouding, twee keer aangehouden.” (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13-14). Niet alleen spreekt verzoeker hier vreemd genoeg plots over twee arrestaties van zijn zoon K. terwijl hij doorheen zijn verklaringen voor het overige op geen enkel moment gewag maakt van een tweede arrestatie en ook zijn echtgenote slechts van één arrestatie spreekt, bovendien lijkt verzoeker ook hier opnieuw aan te geven dat zijn zoon M. pas werd opgepakt nadat zijn zoon K. reeds werd vrijgelaten. Hierop probeerde de *protection officer* opnieuw meer duidelijkheid te verkrijgen, waarop verzoeker wederom verklaarde dat zijn beide zonen samen werden gearresteerd: “Dat is nu de eerste keer dat M.(...) is aangehouden? Ja. Wanneer was het? Samen met K.(...). Ze lieten toen K.(...) vrij. Hij blijft. Hij is dus sinds een aantal maanden opgesloten dan? Mijn zoon is niet de enige. Andere mensen ook. Ten onrechte.” (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Daarnaast kunnen nog een aantal inconsistenties worden vastgesteld tussen verzoekers verklaringen en deze van zijn echtgenote. Waar verzoeker beweerde dat hij van zijn zoon K. had vernomen dat hij en M. apart waren opgesloten, op verschillende locaties, verklaarde zijn echtgenote dat haar zonen werden opgesloten in de Al Katiba gevangenis. Waar K. volgens de echtgenote van verzoeker werd vrijgelaten omdat hij getrouwd is en kinderen heeft en zij hierbij ook verklaarde dat de vrijlating door een advocaat werd geregeld, beweerde verzoeker dat K. werd vrijgelaten nadat hij een verklaring had ondertekend dat hij niet meer voor de deur zou zitten. Waarom zijn zoon M. dan niet (onder dezelfde voorwaarden) werd vrijgelaten, kon verzoeker niet zeggen (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13; stuk 6B, notities van het persoonlijk onderhoud vrouw, p. 3-4). Het geheel van

voormelde vaagheden, wisselende verklaringen en incoherenties maakt dat ook aan de arrestatie(s) van verzoekers zonen door de Raad geen geloof wordt gehecht.

Voor het overige komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter volharden in en herhalen van zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees ten aanzien van Hamas en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag zijn geloofwaardigheid te herstellen, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

8.3.2. De door verzoeker en zijn echtgenote neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt de in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten correct als volgt: *“De door u en door uw echtgenote neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uw paspoort, haar paspoort, het paspoort van uw zoon, de kopie van het paspoort van uw dochter, uw identiteitskaart en die van uw echtgenote bewijzen allemaal jullie nationaliteit en herkomst uit Gaza, waaraan niet wordt getwijfeld. De UNRWA-kaart van uw vrouw bewijst dat ze bij UNRWA geregistreerd is, hoewel ze weinig hulp kreeg van UNRWA omdat ze met u, dus met een burger, is getrouwd (CGVS, p. 5; CGVS Notities van de echtgenote, p. 4). Jullie huwelijksakte bewijst jullie burgerlijke staat, waaraan evenmin wordt getwijfeld. De brochure van uw vereniging bewijst dat deze vereniging bestaat en dat u daar een rol in had. Dit wordt echter ook niet betwist. De drie elektriciteitsfacturen uit Gaza steunen uw herkomst uit Gaza. Het attest van schade dat u neerlegde geeft louter aan dat er in uw huis brand was op 14 april 2012 waardoor de brandweer moest ingrijpen. Er is aldus geen verwijzing naar de oorzaak evenmin staat erin vermeld of de brand opzettelijk werd gesticht of niet. Het document dat afgegeven is door Fatah en dat uw problemen moet bewijzen met Hamas betreft een gesolliciteerd document waaraan geen objectieve bewijswaarde verleend kan worden. Bovendien komt de inhoud ervan niet overeen met uw verklaringen. U verklaarde dat het document te maken had met het incident van 2016 waarbij u beschoten werd door Hamas. Dit document verwijst echter niet specifiek daarnaar. Hierop wordt enkel vaagweg vermeld dat u en uw echtgenote tegen Hamas waren en dat Hamas jullie daarom probeerde te vermoorden (document nr. 12). U legde ook een kopie neer van een document dat zou bewijzen dat uw zoon K.(...) aangehouden werd door Hamas. Op dat document vermeldt het Ministerie van Binnenlandse Zaken dat K.(...) aangehouden is bij hen sinds 11 maart 2018. Dit document heeft echter geen objectieve bewijswaarde vermits het niet gepaard gaat met geloofwaardige verklaringen. De informatie daarop vermeld spreekt uw verklaringen ook tegen. U verklaarde immers dat uw zonen drie é vier maand na jullie vertrek uit Gaza (in maart 2017) aangehouden werden (CGVS, p. 14). Dit document geeft echter aan dat uw zoon K.(...) pas op 11 maart 2018, dus een jaar na uw vertrek, werd aangehouden. Verder betreft dit document een kopie. Fotokopies hebben weinig bewijswaarde gezien ze makkelijk via allerlei knip- en plakwerk kunnen gefabriceerd worden.”* Verzoeker overtuigt geenszins waar hij in het verzoekschrift aanvoert dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud aanhaalde dat er sprake is van twee aanhoudingen, een eerste maal drie à vier maanden na zijn vertrek uit Gaza en een tweede maal een jaar na zijn vertrek, hetgeen de datum vermeld op het document dat werd neergelegd verklaart. De Raad verwijst naar hetgeen hoger werd uiteengezet en op basis waarvan wordt besloten dat aan de arrestatie(s) van verzoekers zonen geen geloof kan worden gehecht. De Raad herhaalt in dit verband dat verzoeker op een bepaald ogenblik weliswaar terloops sprak over twee arrestaties van zijn zoon K., doch hij doorheen zijn verklaringen voor het overige op geen enkel moment gewag maakte van een tweede arrestatie en ook zijn echtgenote slechts van één arrestatie spreekt. Aangezien verzoeker hieromtrent geen duidelijke verklaringen aflegt en mede gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven, oordeelt de Raad dat het document van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in verband met de arrestatie van verzoekers zoon K. op zich niet kan volstaan om de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden. De Raad benadrukt in dit verband dat de verklaringen van verzoeker voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk moeten zijn opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van gewoonlijk verblijf en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht, wat *in casu* niet het geval blijkt.

De bij aanvullende nota neergelegde brief opgesteld door de Yanabee'a elkhair association for good-deeds dd. 29 juli 2019 werd hoger reeds besproken. Ook de brief van het National Committee for Reform and Reconciliation dd. 17 juli 2019 kan verzoekers geloofwaardigheid niet herstellen. Over deze brief kunnen vooreerst gelijkaardige bemerkingen worden gemaakt als over de brief van de Yanabee'a elkhair association for good-deeds. De Raad wijst te dezen in de eerste plaats op het sterk gesolliciteerd

karakter van de brief in kwestie, die werd opgesteld op vraag van verzoeker en die duidelijk louter werd opgemaakt ten behoeve van zijn asielprocedure zodat dit stuk een erg relatieve bewijswaarde heeft en niet kan opwegen tegen de in de bestreden beslissing aangehaalde sterke en persistente twijfels over de geloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven. Dit klemt des te meer nu een dergelijke brief door eender wie kan zijn opgesteld en dienvolgens geen enkele waarborg biedt inzake authenticiteit. De Raad stelt hierbij nog vast dat de brief een getypt document betreft dat echter handgeschreven werd gedateerd. De Raad herhaalt dat het hierbij vreemd is te moeten opmerken dat het duidelijk om hetzelfde handschrift gaat dan op de brief van de Yanabee'a elkhair association for good-deeds, tevens een getypt document dat handgeschreven werd gedateerd. Deze vaststelling, samen met de vaststelling dat beide documenten een gelijkaardige opmaak hebben en zelfs in hetzelfde lettertype en –grootte werden opgesteld, doet vermoeden dat beide stukken door een en dezelfde persoon werden opgemaakt. Daarnaast dient te worden vastgesteld dat de inhoud van de brief van het National Committee for Reform and Reconciliation niet strookt met de verklaringen die verzoeker en zijn echtgenote hebben afgelegd. Zo wordt in de brief geattesteerd dat er gepoogd werd om het probleem minnelijk op te lossen en om verzoekers zoon vrij te krijgen uit de gevangenis, hetgeen niet gelukt is. Zowel verzoeker als zijn echtgenote verklaarden echter resoluut dat er geen bemiddelingspogingen werden ondernomen. Zo leest de Raad in de notities van de persoonlijke onderhouden: *“Hebt u uw problemen op een traditionele manier proberen op te lossen? Die manier werkt niet met Hamas”* (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19) en *“Hebben jullie jullie probleem ooit via bemiddeling proberen op te lossen? Nee. Hamas is overal in Gaza aanwezig. Ze controleren alles. Wat mij betreft, mogen die Joden terugkomen en Hamas uitzetten. Degenen die tot Hamas niet behoren, durven niet om hen te bekritisieren. Anders gaan ze hen doodschieten.”* (administratief dossier, stuk 6B, notities van het persoonlijk onderhoud vrouw, p. 6). Verzoeker verklaarde weliswaar dat hij heeft geprobeerd om zijn broer, die tot Hamas behoort, in te schakelen om te bemiddelen om zijn zoon vrij te krijgen. Hij voegde hier echter aan toe dat zijn broer tot nu toe niets heeft gedaan (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan ook de brief van het National Committee for Reform and Reconciliation geen enkele bewijswaarde worden toegedicht. Wat betreft de oproepingsbrief merkt de Raad vooreerst op dat het uitermate bevreemdend moet worden geacht dat deze convocatie een logo en hoofding van de Palestijnse Autoriteit (Palestinian National Authority) draagt. De Raad acht het ten zeerste onwaarschijnlijk dat na de machtsvername door Hamas in 2007 in Gaza nog enig document met de naam, hoofding of logo van de Palestijnse Autoriteit zou zijn afgeleverd. Het betreft overigens slechts een kopie van een handgeschreven document dat door eender wie kan zijn opgesteld en dienvolgens geen enkele waarborg biedt inzake authenticiteit. Deze opmerkingen terzijde gelaten, is het de Raad overigens volstrekt onduidelijk en verzoeker licht evenmin toe waarom hij niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om deze oproepingsbrief, waarbij hij wordt opgeroepen op zich op 25 november 2018 aan te bieden op het politiekantoor, aan het verzoekschrift te voegen of zelfs voor te leggen bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nu de beslissing in zijn hoofde pas werd genomen op 12 juli 2019 en uit zijn verklaringen blijkt dat hij contact onderhoudt met zijn kinderen in Gaza (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). De Raad dient dan ook vast te stellen dat voormelde oproepingsbrief geen nieuw element in de zin van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet betreft zodat dit stuk uit de debatten wordt geweerd. De Raad verwijst in dit verband ook naar het arrest *“Nigyar Rauf Kaza Ahmedbekova en Rauf Emin Ogla Ahmedbekov tegen Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite”*, van 4 oktober 2018, in de zaak C-652/16, waarin het Europees Hof van Justitie oordeelde dat *“artikel 46, lid 3, van richtlijn 2013/32, gelezen in samenhang met de verwijzing in artikel 40, lid 1, van deze richtlijn naar de beroepsprocedure, aldus moet worden uitgelegd dat de rechterlijke instantie waarbij beroep is ingesteld tegen een beslissing tot weigering van internationale bescherming, gronden voor de verlening van internationale bescherming of feitelijke gegevens die weliswaar betrekking hebben op gebeurtenissen of bedreigingen die zich zouden hebben voorgedaan vóór de vaststelling van die weigeringsbeslissing of zelfs vóór de indiening van het verzoek om internationale bescherming, maar die voor het eerst zijn aangevoerd tijdens de beroepsprocedure, als zijnde „nadere verklaringen” en na de beslissingsautoriteit te hebben verzocht deze te onderzoeken, in beginsel dient te beoordelen. Deze rechterlijke instantie is daartoe echter niet gehouden indien zij constateert dat deze gronden of gegevens in een te late fase van de beroepsprocedure zijn aangevoerd of niet op een voldoende concrete wijze zijn ingediend om naar behoren te worden onderzocht, of ook, wanneer het gaat om feitelijke gegevens, indien zij constateert dat deze niet van betekenis zijn of zich niet voldoende onderscheiden van de gegevens waarmee de beslissingsautoriteit reeds rekening heeft kunnen houden.”* (§ 103).

8.3.3. In de mate verzoeker nog voorhoudt dat hem het voordeel van de twijfel moet worden gegund, herhaalt de Raad dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als voldaan is aan de

cumulatieve voorwaarden gesteld door artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet, wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat.

8.3.4. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en is een onderzoek naar de voor verzoeker voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in Gaza te dezen irrelevant.

Vermits aan het asielrelaas en de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, kan hij zich evenmin dienstig beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

8.3.5. Volledigheidshalve dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren. In zoverre hij in het verzoekschrift aanhaalt dat hij eveneens de algemene actuele situatie in Gaza vreest, wijst de Raad erop dat deze vrees onderzocht wordt in het kader van de beoordeling van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming. De Raad verwijst hiervoor naar hetgeen volgt.

9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

9.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “*reëel risico*” loopt. Het begrip “*reëel risico*” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

9.2. Beoordeling

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

9.2.1. Onderzoek in het licht van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet

9.2.1.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

9.2.1.2. De Raad benadrukt vooreerst dat bij de beoordeling van een mogelijke nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van verzoeker rekening dient te worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

9.2.1.3. Verzoeker is vooreerst van mening dat wegens de actuele humanitaire -en veiligheidssituatie in Gaza, de socio-economische en humanitaire situatie er zo mensonwaardig is dat de standaard van artikel 3 EVRM bereikt is en dat er kan gesproken worden van dwingende omstandigheden onafhankelijk van de wil van de betrokken persoon om het UNRWA-mandaatgebied te verlaten.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 EVRM.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit

zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch de Raad betwist, noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet evenwel individueel worden aangetoond zodat verzoeker zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza maar concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Echter, uit de COI Focus "Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures" van 19 december 2018 blijkt dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit in de Gazastrook. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker verwijst naar de arresten *MSS tegen Griekenland en België* en *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*, wijst de Raad erop dat opdat de overwegingen in het arrest *Sufi en Elmi* van 28 juni 2011 naar analogie kunnen toegepast worden, verzoeker dient aan te tonen dat hij zich in een gelijkaardige situatie bevindt of dat de situatie van Palestijnen in de Gazastrook vergelijkbaar is met de situatie in de ontheemden- en vluchtelingenkampen Somalië en Kenia, *quod non in casu*, zoals ook blijkt uit het voorgaande. Verzoeker is overigens geen vluchteling of ontheemde (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3 en p. 5). Bovendien is het niet zo dat de Israëlische overheid weigert om (inter)nationale hulporganisaties toe te laten in de Gazastrook, noch kan gesteld worden dat Gazanen geen toelating hebben om de Gazastrook te verlaten, al is de mogelijkheid tot in- en uitreis afhankelijk van de opening van de grenspost te Rafah. Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict kan niet worden betwist. Dit neemt echter niet weg dat verzoeker dient aan te tonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Hoger werd immers reeds vastgesteld dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft en dat niet alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden worden onderworpen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Verzoekers situatie dient dan ook beoordeeld te worden volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak *N. v. Verenigd Koninkrijk* (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, 27 mei 2008, § 42). Verzoeker dient derhalve aan te tonen dat zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht aangehaald als volgt: "U heeft twee huizen in Gaza en ook nog stukken grond (CGVS, p. 3). Zowel u als uw vrouw verklaarden dat jullie het goed hadden, dat jullie niet naar België zijn gekomen omwille van armoede (CGVS Notities van de echtgenote, p. 4). Bovendien hebt u kinderen die werken. Uzelf had ook altijd werk in Gaza. Jullie hebben ook familieleden in het buitenland die jullie in geval van nood kunnen bijstaan (CGVS, p. 7-8). U had ook toegang tot medische zorg in Gaza. U ging naar dokters en u was in

staat om uw medicatie te kopen. U behoort aldus tot een hogere klasse in Gaza die werk heeft, die een auto heeft en die zich kan veroorloven vaak naar het buitenland te gaan.” Uit verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke situatie blijkt derhalve niet dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Bijgevolg kan verzoeker geenszins volhouden dat er in zijn hoofde sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift louter tot het verwijzen naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza, doch brengt hiermee echter geen concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook op goede gronden dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leiden dat hij niet naar de Gazastrook zou kunnen terugkeren. Wat betreft verzoekers gezondheidstoestand, merkt de Raad in dit verband nog op dat verzoeker verklaarde dat hij onder andere hartproblemen en diabetes heeft. Uit zijn verklaringen blijkt evenwel dat het beter gaat met zijn gezondheid sinds hij in Spanje aan het hart geopereerd werd. Ook in België heeft hij nog bijkomende operaties ondergaan. Behalve zijn diabetes, is zijn toestand blijkens zijn verklaringen thans stabiel. Verzoeker neemt actueel medicatie voor het hart, aders, bloeddruk, suiker, zenuwen, maag, urine, benen en ogen en om de twee weken brengt hij een dag in het ziekenhuis door. Nergens uit zijn verklaringen kan echter blijken dat hij in geval van terugkeer naar Gaza niet zou kunnen rekenen op de medische zorg die hij behoeft of dat hij er niet over de benodigde medicatie zou kunnen beschikken. Verzoeker verklaarde weliswaar dat de operatie die hij nodig had niet mogelijk was in Gaza, doch ondertussen heeft hij deze operatie(s) in Europa ondergaan. Bovendien verklaarde verzoeker dat hij ook in Gaza reeds medicatie nam voor het hart, diabetes en de nieren (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2, p. 10 en p. 14-15). Ook in het verzoekschrift wordt niet opgeworpen dat verzoeker omwille van zijn gezondheidstoestand niet naar de Gazastrook zou kunnen terugkeren. Verzoeker brengt met de loutere verwijzing in het verzoekschrift naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza voorts evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Gaza persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in Gaza een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met de artikelen 2 en 3 EVRM.

De verwijzing naar rechtspraak van deze Raad kan geen afbreuk doen aan dit besluit. De Raad benadrukt te dezen dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen dient onderzocht te worden.

9.2.1.4. De Raad oordeelt dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist dat hij kan terugkeren naar de Gazastrook. Hij gaat uitvoerig in op de situatie aan de grensovergang te Rafah en de veiligheidssituatie in de Sinai en betoogt dat er praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer naar Gaza belemmeren.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus “*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*” van 25 maart 2019 en de COI Focus “*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*” van 9 september 2019 vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit

is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Rekening houdend met het gegeven dat verzoeker beschikt over een paspoort, dat verlopen is op 14 juni 2019, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om een nieuw Palestijns paspoort te bekomen en terug te keren naar de Gazastrook.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Cairo voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld *“Situation sécuritaire dans le Sinai Nord”*) blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van brembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de *‘Comprehensieve Operatie Sinai 2018’*, die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormden en controleposten oprichtten langs de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet

besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geviseerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, noch de argumentatie in het verzoekschrift, noch de verschillende reisadviezen voor Egypte, rapporten en persartikels waarnaar wordt verwezen zijn van dien aard om de grondige analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in de Sinai in een ander daglicht te plaatsen. Dat er zich in de Sinai nog veiligheidsincidenten en terreuraanslagen voordoen wordt in het voorgaande niet betwist en terdege in rekening gebracht. Nergens uit de door verzoeker aangehaalde informatie kan echter blijken dat de politie die de pendelbussen tussen Caïro en Rafah begeleidt of deze bussen zelf reeds het slachtoffer zouden zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost te Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen *verlaten* (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen *terugkeren* naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte). Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt. Het artikel *"Gaza: Hamas says Rafah crossing with Egypt to briefly reopen"* van Al Jazeera van 28 januari 2019 en het artikel *"Palestinian Authority removes staff from Gaza-Egypt crossing"* van BBC News van 7 januari 2019 hebben betrekking op de situatie aan de grensovergang te Rafah vlak na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit en zijn, zoals blijkt uit het voorgaande, achterhaald. Waar verzoeker nog verwijst naar het artikel *"Gaza violence: Crossings reopen after negotiated 'calm'"* van BBC News van 31 maart 2019, wijst de Raad erop dat voornoemd artikel geenszins betrekking heeft op de grensovergang te Rafah, doch melding maakt van de heropening van de grensovergangen te Erez en Kerem Shalom.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet

kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van dien aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa. Zo leest de Raad in de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019 dat Fedasil de vrijwillige terugkeer naar Gaza regelt. Voor vertrek worden kandidaat terugkeerders uitvoerig geïnformeerd over de procedure en mogelijke problemen. Na aankomst tracht Fedasil contact te houden en feedback te vragen. Terugkeerders reizen van Brussel naar Caïro met een vlucht van Egypt Air. In enkele gevallen was er sprake van kortstondige (enkele uren) vasthouding op de luchthaven in Caïro. Vanuit Caïro reizen de Palestijnen verder naar Rafah met een shuttlebus. De shuttlebus wordt dikwijls tegengehouden door de Egyptische autoriteiten, iedereen wordt dan gecontroleerd en dit zorgt vaak voor langdurig oponthoud. Fedasil stelt geen weet te hebben van problemen aan de grensovergang. Het agentschap benadrukt dat wel nauwgezet moet opgevolgd worden wanneer de grens open is en dat de vertrekken hierop moeten worden afgestemd, tevens in akkoord met Egyptair. Uit deze informatie blijkt voorts dat Fedasil in het jaar 2019 reeds de vrijwillige terugkeer van 24 Gazanen heeft georganiseerd (tegenover 11 voor het ganse jaar 2018 en 1 in het jaar 2017).

Ook het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan het administratief dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. Verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Aan de door hem voorgehouden problemen met Hamas kan immers geen geloof worden gehecht zodat er dan ook redelijkerwijs van uitgegaan worden dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in zijn hoofdte een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet bestaat.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinaï en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van de verzoeker naar Gaza belemmeren. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt. In zoverre hij te dezen verwijst naar de arresten nr. 215 224 van 16 januari 2019 en nr. 216 474 van 7 februari 2019, volstaat het erop te wijzen dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich in de betreffende dossiers baseerde en die door de Raad onvoldoende actueel en/of volledig werd geacht, reden waarom werd overgegaan tot vernietiging van de toen bestreden beslissingen, ondertussen geüpdatet werd. De Raad benadrukt bovendien dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht dient te worden, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

9.2.2. Onderzoek in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

9.2.2.1. Beoordeling

9.2.2.2. De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad

stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

9.2.2.3. Uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire”* van 7 juni 2019, de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019”* van 10 september 2019 en de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 6 maart 2020 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalme. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie *“Operatie Beschermde Rand”* startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Ook meer recent konden dergelijke escalaties van geweld vastgesteld worden. Op 12 en 13 november 2018, na een mislukte operatie van Israëlische troepen op het grondgebied van Gaza, lanceerde Hamas een zware raketaanval op Israël. Als vergelding ging Israël over tot het bombarderen van zo'n 150 doelen gelinkt aan Hamas of de Islamitische Jihad. Dankzij bemiddeling van Egypte werd op 13 november 2018 een staakt-het-vuren afgekondigd.

Het geweld tussen Israël en Hamas flakkerde opnieuw op nadat een raket die maandag 25 maart 2019 “per vergissing” vanop de Gazastrook werd afgevuurd een woning raakte nabij Tel Aviv. Daarbij vielen zeven gewonden. Israël zette meteen de tegenaanval in en reageerde met verschillende raketaanvallen, die dan weer werden gevolgd door Palestijns geschut. Volgens het *Palestinian Centre for Human Rights* (PCHR) vonden op 25 en 26 maart 2019 twaalf uur lang tientallen Israëlische bombardementen plaats gericht op verschillende doelen in de Gazastrook. De Israëlische luchtmacht heeft 66 raketten afgevuurd op 34 doelen, inclusief woongebouwen en civiele voorzieningen, omdat deze volgens het leger een schuilplaats waren of nabij het kantoor van de veiligheidsdiensten gelegen waren. Zo werden vijf raketten afgevuurd op het gebouw al-Ghazali, een residentieel complex met tien appartementen en waarin tevens een verzekeringsmaatschappij gehuisd was. Ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Acht raketten werden afgevuurd op een gebouw met vier verdiepingen omvattende magazijnen gehuurd door de binnenlandse veiligheidsdienst van Hamas doch tevens acht appartementen. Het gebouw werd volledig vernield en ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Vier raketten hebben het bureau van de chef van het politiek bureau van Hamas volledig vernield en hierbij werden tevens de omliggende huizen en installaties beschadigd. In de haven van Khan Younes werden twee boten van de maritieme politie vernield en zes boten en visnetten zwaar beschadigd. Ook landbouwgronden waren doelwit van de bombardementen. Ten gevolge van deze bombardementen geraakten twee personen gewond. Zestien gezinnen, bestaande uit in totaal 83 mensen, waaronder 44 kinderen, werden ontheemd. Dankzij bemiddeling van Egypte onderhandelden de betrokken partijen sinds 25 maart met elkaar over de voorwaarden van een staakt-het-vuren. De relatieve rust werd op 30 maart 2019 echter andermaal verstoord doordat er vijf raketten werden afgevuurd op Israël.

Voorts leest de Raad in de landeninformatie dat er in mei 2019 opnieuw sprake was van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raken twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuren Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten op Israël. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 personen gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. B'Tselem spreekt van dertien slachtoffers (waaronder twee minderjarigen en drie vrouwen) die niet deelnamen aan de vijandelijkheden en niet waren aangesloten

bij een gewapende groep. Volgens het onderzoek van B'Tselem werden voorafgaand aan de bombardementen op woningen geen passende waarschuwingen gegeven die de bewoners konden toelaten beschutting te zoeken of hun persoonlijke eigendommen te redden.

Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeert de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie op raketvuur. Op 22 augustus 2019 bombardeert Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op 6 september 2019 werden tijdens de wekelijkse terugkeermars twee minderjarige Palestijnen gedood en raakten 81 burgers gewond. Op de avond van 6 september 2019 worden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordt door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag valt een drone die vanuit Gaza wordt bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombarderen Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn "luchteenheid". Op 10 september 2019 werden twee Palestijnse raketten gelanceerd richting Ashdod en Ashkelon. Beide raketten werden onderschept door het Israëlische Iron Dome raketafweersysteem. Als reactie vallen Israëlische vliegtuigen een vijftiental Hamas-doelen aan. De volgende dag worden drie raketten afgevuurd richting Israël. Tijdens de nacht richt de Israëlische luchtmacht zich op verschillende doelen in een militair complex van Hamas in het noorden van de Gazastrook.

In de nacht van 31 oktober 2019 werden twee raketten afgevuurd op Israël. Als vergelding viel het Israëlische leger twee Hamas-posten in het noorden van Gaza aan. Op 12 november 2019 doden Israëlische strijdkrachten in Gaza een commandant van de Islamitische Jihad en zijn echtgenote. De Islamitische Jihad reageert onmiddellijk door honderden raketten op Israël af te vuren. Israël bombardeerde op zijn beurt verschillende doelen van de islamistische organisatie (ondergrondse installaties, aanvalstunnels, een raketfabriek, marine doelen, commandozalen, aanvalselementen). Strijders van de organisatie werden gedood tijdens een poging om raketten af te vuren op Israël. Dankzij bemiddeling van Egypte wordt in de ochtend van 14 november een staakt-het-vuren van kracht. In de nacht van 15 op 16 november werden echter nog twee raketten afgevuurd die aan Hamas worden toegeschreven, hetgeen werd gevolgd door Israëlische invallen op militaire posities van Hamas. Volgens ITIC werden in november 2019 578 Palestijnse raketten afgevuurd op Israël. Deze escalatie van geweld is de dodelijkste sinds de gebeurtenissen van 14 mei 2018 langs de Israëlische grens. Volgens het Palestijnse Ministerie van Volksgezondheid vielen tijdens deze escalatie van geweld vierendertig doden, waaronder acht kinderen en drie vrouwen. Achttien slachtoffers maakten deel uit van een gewapende groep. Het PCHR spreekt van 15 burgerslachtoffers, 54 gewonde burgers en 45 getroffen gebouwen, waarvan acht volledig werden verwoest en waaronder vier beschadigde commerciële gebouwen.

In december 2019 werden zes raketaanvallen op Israël gevolgd door Israëlische bombardementen op Hamas-doelen. In januari 2020 toonden Palestijnse facties zich ontevreden over de traagheid van Israël bij de uitvoering van haar verplichtingen. Nadat gedurende bijna tweeënhalve week bijna dagelijks ballonnen met explosieven werden opgelaten, vonden op 25 januari 2020 Israëlische luchtaanvallen plaats op Hamas-doelen in het zuiden van Gaza. Na de publicatie van de 'deal van de eeuw' door de Amerikaanse administratie op 29 januari 2020, wordt op 29, 30 en 31 januari 2020 de frequentie van raket- en mortiergranaatvuur verhoogd. De sterke toename van raketvuur en het continu oplaten van ballonnen met explosieven vanuit Gaza naar nabijgelegen Israëlische steden en landbouwgemeenschappen resulteert op 7 februari 2020 in Israëlische bombardementen van posities van Hamas dichtbij het scheidingshek en van infrastructuur zoals tunnels en wapendepots.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Deze protesten vonden aanvankelijk plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd

gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden gedurende de eerste anderhalve maand van de demonstraties). Op 14 mei 2018 verzamelden duizenden demonstranten zich aan de Israëlische grens om te protesteren tegen de inauguratie van de Amerikaanse ambassade in Jeruzalem. Op één dag werden 62 Palestijnen, waaronder 50 leden van Hamas, gedood en raakten meer dan 2.400 personen gewond door Israëlisch vuur. De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers, alsook het afvuren van raketten vanuit de Gazastrook richting Israël. Ook na 15 mei 2018 gingen de protesten onverminderd door. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en kiest ervoor om het geweld te beperken of te laten escaleren, afhankelijk van de voortgang van de onderhandelingen met Israël over het verlichten van de blokkade en het verbreden van de visserijzone. Wanneer de onderhandelingen vastlopen worden de marsen gewelddadiger en proberen jongeren het grenshek over te steken. Wanneer daarentegen Israëlische concessies in zicht zijn, vinden de marsen plaats in een meer ingetogen sfeer en probeert Hamas het geweld te beperken en jongeren weg te houden van het grenshek. Op 30 maart 2019 herdachten tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van *'de Grote Mars van de Terugkeer'*. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid en de Palestijnse Rode Halve maan werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1125 mensen gewond. Op 15 mei 2019 verstevigt het Israëlische leger de beveiliging langs het grenshek en de organisatoren van de manifestaties proberen het geweld onder de demonstranten te beperken. De marsen gingen evenwel verder met een niveau van geweld dat wordt beschreven als "relatief hoog", hoewel het aantal slachtoffers afnam. Na de escalatie van het conflict in november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigde het coördinatiecomité de opschorting aan van de wekelijkse demonstraties tot 30 maart 2020, de tweede verjaardag van *'de Grote Mars van de Terugkeer'*. Na deze datum zullen de marsen een keer per maand en bij speciale gelegenheden worden georganiseerd. De laatste terugkeermars in 2019 vond plaats op 27 december, met het laagste aantal deelnemers en gewonden sinds de start van de demonstraties (50 Palestijnen raakten gewond en 39 van hen werden in het ziekenhuis opgenomen). Volgens OCHA kwamen in 2019 33 Palestijnen om het leven en raakten 11.523 personen gewond in het kader van de protesten die georganiseerd werden in het kader van *'de Grote Mars van de Terugkeer'*. OCHA registreerde, sinds het begin van de demonstraties in maart 2018, in totaal 212 Palestijnse slachtoffer en 36.134 gewonden.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Het Israëlische leger is gerechtigd om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 24 februari 2020 29 Palestijnen, zowel burgers als strijders, gewond raakten en vijf Palestijnse burgers zijn omgekomen in het kader van het Israëlisch-Palestijnse conflict in de Gazastrook. Drie van hen werden gedood nadat zij het grenshek overstaken, terwijl twee anderen stierven door verwondingen opgelopen tijdens eerdere protesten. Volgens OCHA werden in 2019 in de Gazastrook 66 burgers (waaronder 7 vrouwen en 23 minderjarigen) gedood door de Israëlische strijdkrachten. Bijna de helft van de burgerslachtoffers (31) werd dood geschoten en de andere helft (30) werd gedood als gevolg van de luchtbombardementen in mei en november 2019. Vier burgers raakten gewond door traangas en in één geval werden de omstandigheden van het overlijden niet gepreciseerd. In de statistieken van B'Tselem wordt voor 2019 gesproken van 58 Palestijnse burgerslachtoffers in de Gazastrook. 30 personen werden dood geschoten tijdens de terugkeermarsen, 24 personen werden gedood door bombardementen en 4 door granaatscherven. Volgens OCHA raakten bovendien in 2019 in de Gazastrook 11.845 Palestijnen gewond, waarvan meer dan 96% tijdens de protesten aan de grens met Israël. In 2018 registreerde OCHA 204 burgerslachtoffers (waaronder 2 vrouwen en 49 minderjarigen). Meer dan 60% werd gedood in de context van de terugkeermarsen. In dezelfde periode raakten 25.641 Palestijnen gewond, waarvan bijna 80% in de context van de terugkeermarsen.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen en mee in aanmerking genomen de vaststellingen uit de COI Focus *"Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures"* van 19 december 2018, dient te worden besloten dat, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade,

waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld, zoals ook in 2019 meermaals is gebeurd, er in Gaza actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met het zonder meer verwijzen naar en citeren van landeninformatie over Gaza, die in dezelfde lijn ligt als de informatie van de verwerende partij, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, brengt verzoeker geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen. Ook de verwijzing naar rechtspraak van deze Raad kan geen afbreuk doen aan dit besluit. De Raad herhaalt te dezen nogmaals dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht dient te worden, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

Zijn ongeloofwaardig bevonden asielmotieven buiten beschouwing gelaten, toont verzoeker evenmin persoonlijke omstandigheden aan die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Wat betreft verzoekers gezondheidstoestand wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht het volgende overwogen: *“Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastroom in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Uw gezondheidssituatie verhoogt het risico echter niet. Uw gezondheidssituatie is immers niet meer zoals voordien. Ondertussen werd u geopereerd aan uw hart waardoor u zich ook beter voelt (CGVS p. 10; 15). U bent overigens ook in staat om taallessen te volgen en om te reizen.”*, vaststellingen en overwegingen welke in voorliggend verzoekschrift niet worden betwist.

10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

11. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

12. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend twintig door:

Mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

Dhr. R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS